

Pikk

A második világégés kor születtem. Legendák szoltak egy olyan korról, amikor az emberek hosszú ideig éltek. Én dajkamesének tartottam. Az én világomban senki sem érte meg a negyven évet.

Ma van a születésnapom. Minden egyes esztendővel nagyobb félelem költözött a szívembe, és az idén ez csak fokozódott. Egy enklávéban éltem, ahol a legidősebb közülünk huszonöt éves volt. Arca már beesett, ujjai pedig remegtek a legkisebb megerőltetéstől is. Némelyek azt suttogták, megváltás lenne számára a halál, de igazából csak nem akarták a saját maguk jövődjét látni.

– Készen állsz? – Sodrony várt rám a sötétben.

Rajta már ott virított a jel; két évvel volt idősebb nálam, és ha ő túlélte a rituálét, nekem is menni fog. Sodrony alacsony fiú volt, és minden tekintetben törekeny alkatú; a nélkülözés barázdákat vésett az arcára, így idősnek látszott. Nézegettem, milyen fehér mindkét alkarom, aztán biccentettem. Eljött az idő, hogy nő váljék belőlem.

Az alagút tágas volt, a földön fémrudak futottak. Találtunk szállítóeszközökre emlékeztető roncsokat, de azok az oldalukra fekvve hevertek, mint óriás, dögölt bestiák. Néha óvóhelynek használtuk őket. Ha

egy vadászcsapatot a menedék elérése előtt megtámadtak, az éhezõ ellenséget leválasztó nehéz fémfal jelentette a különbséget élet és halál között.

Persze én még soha nem jártam az enklávék kívül. Ez a sötétségbe és gomolygó füstbe burkolózó térség jelentette számomra az egyetlen ismert világot. A fal régi volt, szögletes elemekbõl épült. Eredetileg volt színük, de az évek szürkévé koptatták õket. Az itt-ott feltûnõ világozottság a tömegszállítás mélyén felhalmozott tárgyakból érkezett.

Követtem Sodronyt az útvesztõn át, tekintetem ismerõs tárgyakon kalandozott. A kedvencem egy fehér felhõn ücsörgõ lány képe volt. Nem tudtam kivenni, mi van a kezében; az a rész elkopott. De az élénkpiros két szó, MENNYEI SONKA, rettentõen tetszett. Nem tudtam biztosan, mit is jelent, de a lány arckifejezése arról árulkodott, hogy igen jó lehetett.

Az enklávé összesereglett a névadó napon; mindenki, aki életben maradt, nevet kapott. Sok fiataalt elveszítettünk, ezért minden vakarcsot simán Fiúnak vagy Lánynak hívtunk, és egy számot csaptunk hozzá. Mivel az enklávénk kicsi – és egyre sorvad –, minden arcot felismertem a félárnyékban. Nehéz volt erõt venni magamon, hogy a gyomrom görcsbe ne ránduljon a rám váró fájdalom miatt, és a félelem le ne taglózzon egy halálomig rám ragadó, borzasztó név hallatán.

Add, hogy valami frappánsat kapjak!

A legidõsebb, aki a Mészfal név terhét cipelte, a kör közepe felé indult. Megállt a tûz elõtt, a lángnyelvek ijesztõ árnyékokat festettek a bõrére. Egyik kezével intett, hogy lépjek elõre.

Miután odaértem, megszólalt.

– Minden vadász hozza ide ajándékát!

A többiek jöttek, és a lábam elé helyezték õket. Az érdekes tárgyakból álló rakás egyre terebélyesedett – néhányukról fogalmam sem volt,

milyen célt szolgálhatott. *Dekoráció talán?* Az előző világban élők szinte rabjai voltak az olyan dolgoknak, amelyek csupán szépirodalmi célokat szolgáltak. Én ilyet elképzelni sem tudtam.

Miután végeztek, Mészfal felém fordult.

– Itt az idő.

Minden elcsendesedett. Sírás visszhangzott az alagúton át. Valahol a közelben valaki szenvedett, de nem volt elég idő, hogy részt vegyen a névadásomon. Lehet, elveszítünk egyet közülünk, mire itt végzünk. Betegség és láz pusztított sorainkban, és a gyógyítóink több kárt okozott, mint hasznot; nekem legalábbis úgy tűnt. De megtanultam, hogy ne kérdőjelezem meg a módszereit. Ha hangot adtál egyéni gondolataidnak, itt, az enklávében nem várt rád fényes jövő.

A törvények miatt vagyunk még életben – mondaná Mészfal. Ha nem tartod be őket, akkor eredj, meglátjuk, hogyan boldogulsz majd a Felszínen. A legidősebb elég utálatos volt; nem tudom, hogy születésétől fogva ilyen-e, vagy ez csak a korral járt. Most pedig itt állt előttem, hogy a véretem vegye.

Bár saját szememmel sosem láttam a rituálét, tudtam, mire vállalkozom. Kinyújtottam mindkét karom. A borotvapenge megvillant a tűz fényében. Ez volt legbecesebb kincsünk, a legidősebb pedig mindig gondosan tisztogatta és éllezte. Három cakkos vágást ejtett a bal karomon, én pedig elfojtottam a fájdalmam, amíg csendes kiáltással nem tompult bennem. Nem hoznék szégyent az enklávéra pityergéssel. Felhasította a jobb karom, csak annyi időm volt, hogy erőt gyűjtsek. Összeszorítottam a fogam, ahogy a forró vér csörgedezett lefelé. Nem sok. A vágások felszínesek voltak, jelzésértékűek.

– Hunyd be a szemed! – mondta.

Engedelmeskedtem. Lehajolt, szétterítette az ajándékokat előttem, majd megragadta a kezem. Rideg és vékony ujjai voltak. Ahová

a vérem betalál, az lesz a nevem. Szembehunyva hallottam a többiek légzését, de nyugodtak voltak és tisztelettudóak. Mozgást éreztem a közelben.

– Nyisd ki a szemed, és köszönts a világot, vadászno. Ettől a naptól fogva legyen a neved Pikk.

A legidősebb kezében egy kártyát láttam. Tépett volt és foltos, besárgult az idők során. Hátán szép piros minta, elöl pedig egy fekete ásószerűség, valamint a kettes szám. A vérem bepötytyözte, ami azt jelentette, hogy mindenkor magammal kell hordanom. Odamormoltam egy köszönömöt, és elvettem.

Furcsa. Többé már nem 15-ös Lányként fognak szólítani. Idő lesz, míg hozzászokom az új nevemhez.

Az enkláve szétszéledt. Az emberek tiszteletük jeleként felém biccentettek, majd mentek a dolgukra. Most, hogy a névadó ceremónia véget ért, az élelmet továbbra is le kellett vadászni, és feltölteni a készleteket. A munkánk sosem ért véget.

– Igen bátor voltál – jegyezte meg Sodrony. – Gyere, lássuk el a karod!

Szerencse, hogy ezen a részen már nem volt közönség, mert a bátorságom elhagyott. Eleredt a könnyem, amikor a forró fém a bőrömhöz ért. Hat sebhely bizonyította, hogy érdemes vagyok a vadásznoői címre. Mások kevesebbet kaptak; az építőknak három járt. A nemzőknek csak egy jutott. Emberemlékezet óta a karon díszelgő hegek száma mutatta, milyen szerepet tölt be a társadalomban az adott személy.

Két okból nem hagytuk természetes módon begyógyulni a vágásokat: nem forrnak be megfelelő módon, és fennáll a veszély, hogy elfertőződnek. Az évek során túl sokan veszttek oda a névadó napi rituálé miatt, mert sírva könyörögtek; nem bírták elviselni a fehéren

izzó lezárást. Most Sodrony nem habozott a könnyek láttán, én pedig örültem, hogy nem hatotta meg.

Én vagyok Pikk.

Könny csordult le az arcomon, ahogy elhaltak az idegvégződések, de a hegek egymás után megjelentek, bizonyítva erőmet és rátermettségemet, hogy bármit kiállok, ami az alagútban vár rám. Egész életemben erre a napra készültem; kést, husángot egyaránt jól forgatok. Minden falat ételt, amelyet más hozott, azzal a tudattal fogyasztottam el, hogy egy nap majd nekem kell táplálékot szereznem a vakarcsoknak.

Ez a nap eljött. A 15-ös Lány halott.

Éljen soká Pikk!

A névadó után két barátom kis ünnepséget szervezett nekem. Mindketten a köztéren vártak. Még vakarcskorunkban lettünk jóban, bár személyiségünk és testi adottságaink más utakra vezettek minket, de így is Gyűszű és Kő volt a két legközelebbi társam. Hármunk közül én voltam a legfiatalabb, és nagy élvezettel hívtak engem 15-ös Lánynak, miután mindketten megkapták a nevüket.

Gyűszű alacsony termetű lány volt, kicsivel idősebb nálam, és építőként szolgált. Sötét hajú, barna szemű. Hegyes álla és nyílt tekintete miatt az emberek néha megkérdezték, hogy ennyi idősen nem kellene-e még vakarcsképzésen lennie. Ő ezt ki nem állhatta; ezzel biztosan ki lehetett hozni a sodrából.

Gyakran bepiszkolta az ujjait, mert pusztá kézzel dolgozott, így a kosz felkerült a ruhájára, és elkenődött a képén. Hozzászoktunk, hogy amikor megvakarta az arcát, egy sötét sáv maradt a nyomában. De érzékeny természete miatt már rég nem székáltam ezzel. Az egyik lába valamivel rövidebb volt, mint a másik, és egy leheletnyit bicegett; nem

sérülés miatt, hanem mert így született. Másként könnyedén nemző válhatott volna belőle.

Ereje és szépsége, nem pedig nagy esze miatt Kő a nemzőknél landolt. Mészfal szerint jó anyagból gyúrták, és ha egy intelligens nővel párosítják, pompás, erős utódokat fog nemzeni. Kizárólag olyanok járulhattak hozzá a következő generáció létrehozásához, akiknek egyéni sajátosságait érdemes volt továbbörökíteni, az idősek pedig gondos figyelemmel kísérték a születéseket. Csak annyi vakarcsot engedhetünk, amennyit el tudunk látni élelemmel.

Gyűszű rohant hozzám, hogy megvizsgálja az alkaromat.

– Mennyire fáj?

– Nagyon – mondtam. – Kétszer annyira, mint a tiéd – néztem élesen Kő felé –, a tiédénél meg *hatszorta* jobban.

Mindig azzal viccelődött, hogy neki van a legkönnyebb dolga az enklávéban, és ez talán igaz is volt, de én nem akartam cipelni a terhet, hogy rajtam múljon népünk következő generációjának fennmaradása. Az ifjak nemzésének tetejébe még az a felelősség is rá hárult, hogy gondoskodjon róluk. Én nem bírtam volna elviselni ennyi halálesetet. A vakarcsok hihetetlenül törekenyek voltak. Az idén egy fiút nemzett, és fogalmam sincs, miként gyúrte le a félelmet. Én alig emlékszem szülőanyámra; fiatalon halt meg, még a mi léptékeink szerint is. Tizennyolc éves korában kórság sörpört végig az enklávén, valószínűleg a nassauai kereskedők hozták be magukkal. Sokunkat magával ragadott abban az évben.

Néhányan úgy vélték, hogy a nemzők utódai továbbra is ezt a szerepkört töltsék be. Alakult egy csendes mozgalom a vadászok között, akik szerint meg lehetne toldani számukat az ő soraikból – így amikor egy vadász kiöregszik a járőrözésből, részt vehetne osztálya sarjainak nemzésében. Egész életemben e gondolat ellen küzdenék. Mihelyt két

lábra álltam, azt figyeltem, hogy a vadászok nekiindulnak az alagútban, és tudtam, ez a végzetem.

– Tehetek én róla, hogy jóképű vagyok? – kérdezte vigyorogva.

– Álljatok csak meg! – Gyűszű elővett egy kifakult rongyba bugyolált ajándékot. – Tessék!

Ez váratlanul ért. Felvont szemöldök kíséretében átvettem a csomagot, felmértem a súlyát, majd azt mondtam:

– Új tőröket csináltál nekem.

Szúrós tekintettel nézett rám.

– Utálok, amikor ilyen vagy.

Engeszteléseképp kihajtogattam az ajándékot a szövetből.

– Csodaszépek!

És nem túloztam. Csak egy építő képes ilyen remeket produkálni. Ezeket egyedül nekem öntötte ki. Elképzelttem, ahogy hosszú órákon keresztül ügyködik a tűz mellett, szöszmötöl az öntőformával, elegyít, políroz, és utána élesít. Csak úgy ragyogtak a fáklyafényben. Kipróbáltam őket, és tökéletes volt az egyensúlyuk. Bemutattam velük pár mozdulatsort, hogy lássa, mennyire tetszenek, mire Kő megugrott, mintha véletlenül eltalálnám. Néha olyan féleszű tud lenni. Egy vadász nő sosem szúr le semmit, ha nem akarja.

– Szerettem volna, hogy a tiéd legyen a legjobb.

– Én is – mondta Kő.

Ő nem vesződött a csomagolással, mert az ajándéka jó nagyra sikeredett. A husáng nem olyan minőségű volt, mintha építők készítették volna, de Kő jól értett a faragáshoz, és keményfát választott a belsejéhez. Azt gyanítottam, Gyűszű segített be a felső és alsó fémpantoknál, de a fába vésett fantasztikus figurák egyértelműen az ő keze munkáját dicsérték. Nem ismertem fel minden állatot, de csodás volt, komoly darab, és nagyobb biztonságban éreztem magam, hogy a há-

tamon tudhattam. Valami festőanyaggal kenhette be a véseteket, mert kiríttak a famintázatból. A díszítés miatt kicsit körülményesebb lesz a fegyver tisztán tartása, de hát Kő nemző volt, nem lehetett elvárni tőle, hogy ilyesmikre is gondoljon.

Hálásan mosolyogtam.

– Ez csodálatos!

Mindketten megöleltek, aztán elővették a különlegességet, amelyet a névadó napomra tartogattunk. Gyűszű még régen cserélte ezt a bádogdobozt – a jeles alkalomra. Maga a doboz szokatlan élvezettel kényeztetett, mivel piros-fehéren csillogott, fényesebben, mint a legtöbb idelenti tárgy. Nem tudtuk, mi található benne, csak azt, hogy alaposan lezárták; szerszámokkal kellett felfeszítenünk.

Csodás illat szállt ki belőle. Még sosem éreztem ilyet: friss volt és édes. Belül színes port láttam csupán. Képtelenség volt megállapítani, mi lehetett egykor, de maga az illata különlegessé varázsolta a névadó napomat.

– Mi az? – kérdezte Gyűszű.

Habozva belenyomtam ujjbegyem a rózsaszín porba.

– Szerintem ez azért van, hogy jobb illatunk legyen.

– Rátesszük a ruhánkra? – Kő odahajolt, és megszagolta.

Gyűszű megfontoltan reagált.

– Csak különleges alkalmakkor.

– Van itt még valami? – addig kavartam, amíg leértem az aljára. – Igen, van!

Izgatottan előhalásztam egy négyzet alakú, kemény papírt. Fehér alapszínét aranybetűk díszítették, de a fura formájuk miatt nem tudtam elolvasni. Némelyik normális kinézetű volt, a többi nem. Úgy tekergetek, kanyarogtak fel és alá, hogy belesajdult a szemem.

– Tedd vissza – mondta a lány. – Lehet, hogy fontos.

– Az volt, hiszen egyike azon kevés dokumentumnak, amely teljes egészében fennmaradt a régi korból.

– Vigyük el a szavak óréhez.

Bár mi teljesen szabályosan cseréltük ezt a dobozt, ha esetleg értékes enklávevagyont képez, és mi magunknak akartuk megtartani, komoly bajba kerülhetünk. Amiért száműzetés járhat, az pedig leírhatatlan dolgokhoz vezet. Közös megegyezéssel visszaraktuk a papírt, és becsuktuk a dobozt. A lehetséges következmények tudatában józan tekintettel néztünk egymásra. Egyikünk sem akarta, hogy harácsolással vádolják.

– Intézzük el most – mondta Kő. – Nemsokára vissza kell mennem a vakarcsokhoz.

– Adj egy kicsit belőle!

Futva elkezdtem keresni Sodronyt. A konyharészlegen találtam, nem meglepő módon. Még nem jelöltek ki számomra magánlakhelyet. Most, hogy elneveztek, lehetett saját szobám. Vége a vakarcsszállásosdinak.

– Mit akarsz? – kérdezte nyersen.

Próbáltam nem sértésnek venni. Azért, mert nevet kaptam, még nem fog hirtelen másként kezelni. Némelyek pár évig továbbra is vakarcsként tekintenek majd rám. Amíg ráncokat nem karcol rám az idő.

– Csak annyit, áruld el, hol a lakrészem.

Sodrony sóhajtott, de udvariasan vezetett engem az útvesztőn keresztül. Az odaúton sok embert kerülgettünk, és kanyarogtunk a válaszfalak, szükségszállások között. Az enyém két másik között helyezkedett el, de így is magaménak tudhattam majdnem másfél métert.

A szobámnak három durva fala volt, régi fémből kovácsolt, meg egy hosszú, rongyos vászna, a magánszféra illúzióját fenntartandó. Többé-kevésbé mindenkinek ez jutott; csak az egyén birtokában lévő

apróságok alapján lehetett különbséget tenni a lakrészek között. Nekem a csillogó tárgyak voltak a gyengéim. Mindig olyanokat cseréltem, amelyeket ha a fény felé tartottam, ragyogtak.

– Egyéb kívánság?

Mielőtt válaszolhattam volna, már indult is vissza a konyha felé. Mély levegőt vettem, és félrehajtottam a függönyt. Volt egy elnyűtt matracom meg egy rekeszem csekélyke holmim tárolására. Viszont senkinek nem volt joga ide bejönni a beleegyezésem nélkül. Kérdeltem a saját kuckóm.

Aggodalmam ellenére mosolyogtam, amikor elrendeztem új fegyvereimet. Senki nem érhet idebenn semmihez, és jobb, ha nem megyek a szavak őréhez állig felfegyverkezve. Ahogy Mészfal, ő is benne járt már a korban, és olykor meglehetősen furcsán viselkedett.

Semmi kedvem nem volt ehhez a kihallgatáshoz.

Próba

Hamar elmeséltük neki a történetet, és megmutattuk a dobozt. Belenyúlt, a rózsaszín por peregve hullt az ujjai közül. A kártyát óvatosan vette kézbe.

– Azt állítjátok, hogy ez a tárgy nálatok van már egy ideje? – a szavak őre hármónkra meredt, mintha vélt ostobaságunk bűnnek számítana.

Kő magyarázatba kezdett:

– Mi ezt együtt cseréltük, és megfogadtuk, hogy Tizenötös... izé, Pikk névadó napján fogjuk kinyitni.

– Szóval nem volt tudomásotok a tartalmát illetően mostanáig?

– Nem, uram – mondtam.

Gyűszű bátortalanul bólíntott. Bicegése miatt szégyellte magát, mivel az enkláve ritkán tűrt meg hasonló tökéletlenséget. De az övé nem volt jelentős, és nem gátolta építői kötelességei teljesítésében. Sőt azt kell mondanom, kétszer keményebben dolgozott, nehogy bárki azt higgye, hibát követtek el vele kapcsolatban.

– Meg is esküsztek rá? – kérdezte a szavak őre.

– Meg – mondta Gyűszű. – Egyikőnk sem tudta, mi van benne.

Elküldtek Rézért a konyhába, a lány volt a tanú. A szavak őre morgott, miközben bizonyítékként eltette a dokumentumot.

– Kifelé, mindnyájan! Kellő időben megtudjátok, miként döntöttem.

Rossz érzés kavargott bennem, miközben a szobám felé tartotunk. Amúgy is meg akartam mutatni nekik, hol van. Kő beléphetett, ha kísérőként Gyűszű jelen volt. Pont úgy, mint régen a vakarcsszálláson, együtt huppantunk le a matracra. Kő közöttünk ült, és átkarolt mindkettőnket. Kellemes melegség áradt belőle, odahajtottam a fejem a vállára. Nem engednék senkit így hozzám érni, de ő más volt. Vakarcstársak voltunk, szinte rokonok.

– Nem lesz baj – mondta. – Nem büntethetnek azért, amit nem követtünk el.

Gyűszű arcán láttam, milyen örömmel kucorodott Kőhöz, és elgondolkodtam: lehet, hogy nemzőként jobban boldogulna. De az időssek nem engednék, még ha ő így is szeretné. Senki nem akarta, hogy hiányosságokat örökítsenek át, bármilyen csekélyeségről legyen is szó.

– Igaza van – értett egyet Gyűszű.

Bólintottam. Az idősök gondoskodtak rólunk. Persze meg kellett vitatniuk az ügyet, de miután minden tényt számba vettek, nekünk nem eshet bántódásunk. Helyesen cselekedtünk, és átadtuk a papírt, mihelyt megtaláltuk.

Kő szórakozottan játszott a hajammal; neki ez ösztönből jött. A nemzők közt nem tiltott egymás érintése. Olyan könnyedén ölelkeztek és lapogatták egymást, hogy az számomra riasztóan hatott. Az építőknak és a vadászoknak óvatosnak kellett lenniük, nehogy rosszalkodás vádja merüljön föl.

– Mennem kell – mondta Kő sajnálkozva.

– Vakarcokat csinálni, vagy gondozni őket? – kérdezte Gyűszű kisére neheztelve.

Egy pillanatra megsajnáltam a lányt. Számomra fájdalmasan nyilvánvaló volt, hogy olyasmit akart, amit sosem kaphatott meg. Velem

ellentétben. Én megkaptam, amit akartam. Már alig vártam, hogy munkához lássak.

Kő vigyorgott, a kérdést szó szerint vette.

– Ha éppenséggel tudni akarod...

– Hagyjuk – vágtam közbe sietve.

Gyűszű elcsüggedt.

– Nekem is mennem kell. Remélem, jól érezted magad a névadó napodon, Pikk!

– Ha nem vesszük a szavak órénél tett látogatást, egész jó volt. – Mosolyogtam, miközben mindketten távoztak, aztán hátrazuhanam a matracra, hogy elmerengjek, milyen jövő vár rám a vadásznök sorai között.

Amikor először láttam Fakót, megrémültem. Sovány, markáns arcát borzas, sötét haj keretezte, amely a homlokába és éjfekete szemébe lógott. E tekintet olyan volt, akár egy feneketlen verem. Ezenkívül rengeteg sebhely éktelenkedett rajta, mintha számunkra elképzelhetetlen csatákat járt volna meg. Bár itt szintén kemény volt az élet, csendes dühe arról árulkodott, hogy látott már nagyobb szörnyűséget is.

A többséggel ellentétben ő nem az enklávéban született. Az alagúton át érkezett ide csaknem felnőttként. Amikor rátaláltunk, az éhhalál küszöbén tengődött, és szinte vadállatként tombolt. Se számjegye, se bármi fogalma nem volt arról, hogyan kell ember módra viselkedni. Ennek ellenére az öregebb lakosok megszavazták, hogy maradhasson.

– Aki egymaga túlélte az alagutat, bizonyára erős – jegyezte meg Mészfal. – A hasznunkra válhat.

– Ha előbb nem végez velünk – reagált halkán Réz.

Réz a maga huszonnegy esztendejével a második legidősebb, egyúttal Mészfal társa is volt, bár nem álltak szoros kapcsolatban. Ez a nő

volt az egyetlen, aki vette a bátorságot, és feleselt vele, még ha csak módjával is. Mi pedig megtanultuk, hogy jó, ha vigyázunk. Láttam már embereket szabályszegés miatt száműzetni.

Így hát amikor Mészfal úgy határozott, maradhat az idegen, nekünk kellett intézkednünk. Sok időbe telt, mire rá mertem nézni a fiúra. Igyekeztek megtanítani neki, hogyan mennek itt a dolgok, és sok időt töltött a szavak őrével is. Harcolni már tudott; viszont úgy tűnt, újdonság számára, hogyan kell másokkal együtt élni, vagy legalábbis zavarosnak találta a törvényeinket.

Akkoriban még csupán vakarcs voltam, így nem vettem részt a betanítási folyamatában. Edzettem, hogy vadászni lehessenek. Mivel mindenáron bizonyítani akartam, kitartóan gyakoroltam. Nem voltam jelen, amikor a fura fiú nevet kapott. Nem tudta megmondani a korát, így találomra megkeresztelték valamikor.

Ezt követően láttam őt olykor, de nem beszéltem vele. A vakarcsok és a vadászok nem jártak össze, kivéve oktatás idején. Akiket harcra és járőrözési feladatokra jelöltek ki, veterán vadászoktól tanultak. Én időm nagy részében Selyemmel edzettem, de akadtak még páran, akik tanítottak az évek során. Hivatalosan sokkal később ismertem meg Fakót, a névadóm után. A késsel való bánásmód alapjait okította, amikor Sodrony elvitt az órájára.

– Ez minden – mondta Fakó, amint beléptünk.

A vakarcsok halk morajlás közepette szétszéledtek. Emlékszem, mennyire fájtak az izmaid, amikor elkezdtem edzeni. Most már élveztem, milyen kemény a karom és a lábam. Ki akartam próbálni magam az összetétkolt falainkon túl leselkedő veszélyekkel szemben.

Sodrony felém biccentett.

– Íme az új társad! Selyem azt állítja, ő a csoport legjobbjja.

– Valóban? – Fakó hangja különösen csegett.

Amikor fekete szemét rám emelte, felszegtem a fejem. *Nem engedhetem, hogy megfélemlítsen.*

– Igen. Tízből tíz találatom volt célba dobáson.

Kritikus tekintettel mért végig.

– Nyápic vagy.

– Te meg elhamarkodottan ítélsz.

– Hogy hívnak?

Gondolkodnom kellett; majdnem 15-ös Lányt mondtam. A kártya után matattam a zsebemben, és szélei tapintásában megnyugvást találtam. Most már ez volt a talizmánom.

– Pikk.

– Magatokra hagylak titeket – mondta Sodrony. – Más dolgom is van.

Természetesen. Kicsi, törékeny alkata miatt nem vadászhatott. Ő volt Mészfal segítője, ügyeket intézett a nevében, és közigazgatási feladatokat végzett. Nem emlékszem, hogy valaha láttam volna karba tett kézzel ücsörögni. Még éjszaka is sürgölődött. Feemeltem a kezem, ahogy megkerülte a cakkos fémfalat, és elindult a telep másik részébe.

– Fakó vagyok – mutatkozott be.

– Tudom. Téged mindenki ismer.

– Mert nem tartozom közétek.

– Te mondtad, nem én.

Feje aprót rándult, mintha azt mondta volna, nem akar kérdésekre válaszolni. Mivel én ki akartam tűnni az átlagból, nem kíváncsiskodtam tovább. Ha ő nem akart beszélni, én sem erőltettem. Mindenkét izgatott a története, de csak Mészfal hallotta – és talán még ő sem tudta az igazságot. Mivel engem Fakó csak azért érdekelt, mert harc közben majd számítanom kell rá, így annyiban hagytam a dolgot.

Témát váltott.

– Selyem mindennap vadászcsapatokat jelöl ki. Mi holnap kerülünk sorra. Remélem, olyan jó vagy, ahogy állítja!

– Mi lett a legutóbbi társaddal?

Fakó elmosolyodott.

– Ő rácáfolt Selyem állítására.

– Próbára akarsz tenni? – felvont szemöldököm kihívást sugallt.

A helyszínen már egy vakarcs sem volt, így megvonta vállát, és elhelyezkedett közepen.

– Mutasd meg, mit tudsz!

Ügyes taktika, de nem voltam ennyire zöldfülű. A támadó félnek sosincs alkalmja felmérnie ellenfele stílusát. Szánakozva csóváltam a fejem, és ökölbe szorítottam a kezem. Csaknem mosolygott; a szememben lehetett látni a jeleit, de aztán a küzdelemre összpontosított.

Köröztünk párszor. Igyekeztem elővigyázatos lenni, mert sosem láttam még párbajozni. Ahányszor csak lehetett, figyeltem a vadászokat, de az őrzáratokon kívül ő nem töltött velük sok időt.

Egy gyors balossal indított hevesen, amelyet egy jobb keresztbe verés követett. Az egyiket kivédtem, a másikat már nem sikerült; kedves tőle, hogy nem adta bele minden erejét. Ettől függetlenül megtántorodtam a csapástól. Ebből az új szögből a bordái közé mélyesztettem az öklöm, és elpördültem. *Nem számított rá, hogy ilyen gyorsan felocsúdok* – gondoltam.

Mérgőzésünk láttára közönség gyűlt körénk. Igyekeztem kizárni őket a tudatomból, mivel jó benyomást akartam kelteni. A lábát vettem célba, de ugrott egyet, én meg egy ügyetlen botlást követve felegyenesedtem, amíg ő előrenyomult. Amikor villámgyorsan letámadott, nem hajoltam el időben, és ő finoman a földre tepert. Próbáltam kikecme-regni a fogásból, de nem volt menekvés. Felnéztem rá, de nem eresztett, amíg nem csaptam a földre.

Fakó a kezét nyújtotta, hogy felhúzzon.

– Nem rossz. Pár percig bírtad.

Egy vigyor kíséretében elfogadtam. Nem hoztam fel kifogásként, hogy mindkét karom hasogat. Láta ő azt maga is.

– Ma mázlid volt. Szeretnék egy visszavágót.

Elment anélkül, hogy válaszra méltatott volna. Ezt úgy vettem, hogy még meggondolja.

Aznap éjjel megéleztem a pengém. Kétszer – háromszor – néztem át a holmimat. A sok edzés és előkészület ellenére nehezen aludtam el. Feküdtem, és hallgattam az élet környező, megnyugtató zajait. Egy vakarcs sírt. Valaki nemzett. Fájdalomnyögések keveredtek lágyabb sóhajokkal.

Elszenderedhettem, mert Sodrony vert fel, lábát a bordámba nyomva.

– Kelj fel, és egyél! Kis idő múlva mész járőrözni. És ne várd, hogy mától fogva mindig én ébresszelek!

– Jól van – feleltem.

Csoda, hogy egyáltalán aludtam valamit. Az *első őrrjáratom*. Izgalom és idegesség hadakozott a lelkemben egymással. Egy csepp olaj segítségével gyorsan összefogtam a hajam, és felszerelkeztem. Ez abból állt, hogy a hátamon átkötöttem a husángomat, és szoros hüvelyükbe csúsztattam a pengéimet. Minden felszerelésemet magam készítettem; Mész-fal szerint az ilyesfajta önállóság nagyobb elővigyázatosságra sarkall, és lehet, hogy igaza volt.

Ahogy a konyharészleg felé vettem az utam, füst kezdte csípni a szemem. Réz süttött valamit a nyárson, és a zsír felszisszent, ahogy a tűzbe potyogott. Előkapta a törét, és vágott nekem egy nagy szelet húst. Ahogy elvettem, megégette az ujjam, de aztán rögtön befaltam. Még sosem reggeliztem elsőnek; ez a vadászok kiváltsága volt. Ragyogtam a büszkeségtől.

Figyeltem, ahogy a vadászok behabzsolják az adagjukat; mind-egyik nagyobb volt, mint amilyet én valaha kaptam. Mind kőkeménynek és harcra késznek tűnt, idegességnek nyomát sem mutatták. Körbepillantottam Fakót keresve, és meg is találtam: egymagában evett. A többiek nem szóltak hozzá. Még most is kívülálló volt, még mindig fenntartással kezelték.

Ahogy végeztünk az étellel, Selyem lépett fel az asztalra.

– Látták őket az enkláve környékén; közelebb, mint szeretnénk.

Egy vadászfiú, akinek nem tudtam a nevét, megkérdezte:

– Korcsok?

Hideg futkosott a hátamon. A Korcsok úgy festettek, akár egy ember – de nem azok voltak. Bőrüket sebek borították, fogaik pengeélesek voltak, és körmök helyett karmaik nőttek. Úgy hallottam, hogy szag alapján meg lehetett érezni őket, bár az alagútban ez nem ment túl könnyen. Idelent százával lehetett érezni a szagokat, és csak a felük volt kellemes. De Sodrony mesélte, hogy a Korcsok bűze olyan, akár a döghúsé. Halottakból táplálkoztak, de ha hozzájutottak, megették a friss húst is. Ezt kellett megakadályoznunk.

Selyem bólintott.

– Egyre merészebbek. Öljétek meg, amelyik szembejön – feltartott egy vászonzsákot. – A mai feladat: töltsétek meg ezt hússal. Nem érdekel, hogy mi az, csak ne Korcs legyen. Jó vadászatot!

A többiek elindultak. Én átvágtam a tömegben Fakó felé. Még féltelmetesebben festett, mint az előző éjjel. Talán csak pár idénnyel lehetett idősebb nálam, de a vadászat a vérében volt. Ragyogó fegyverei megnyugtató látványt nyújtottak. Bizonyítani akartam, de olyan társ kellett, akire számíthattam. Ostobaság lett volna figyelmen kívül hagyni, hogy a legutóbbi partnere odakint esett el. Talán egy nap majd elmeséli, mi hogyan történt.

– Essünk neki! – mondta.

Követtem őt a konyharészlegen át egy mellékalagútba. Réges-régen barikádokat emeltünk kulcsfontosságú pontokon, nehogy bárki könnyedén elérhessen a központi telepünkhöz. A keleti torlaszon mentünk ki, és nekem négykézlábra kellett ereszkednem, hogy átvergődjek a törmeléken. Úgy láttam, ezután megint újabb hulladékkal kell megerősíteni, de ez az építők feladata volt.

Az enkláve fényein túl sötétség uralkodott, nagyobb feketeség, mint amit valaha láttam. Hosszú pillanatokba telt, míg a szemem hozzászokott. Fakó addig türelemmel várt.

– Mi így vadászunk? – soha senki nem szólt nekem erről. Ősi félelem kúszott fel a gerincem mentén.

– A fény vonzza a Korcsokat. Nem akarjuk, hogy ők lássanak meg minket előbb.

Ösztönösen ellenőriztem a fegyvereimet, mintha a szörnyek csak úgy említésre nyáladzva előtűnhetnének a sötétből. A husángom könnyedén kicsusszant a helyéről. Visszaraktam. A késeim is hasonló módon siklottak a tenyerembe.

Ahogy haladtunk, a többi érzékszervem felerősödött. Kiképzésem alatt fosztottak meg már ideiglenesen a látásomtól, de nem is sejtettem, mennyire szükséges lesz ez a készség idekint. Örültem, hogy halottam, Fakó előttem jár, mert csupán halvány körvonalakat láttam. Nem csoda, hogy annyi vadász odaveszett.

Fakó átnézte a különféle csapdákat előttem. Néhány hússal kecsgetett. Másvalaki talán megnyugtatót volna; ő hagyta, hogy a sötét csöndben bolyongjak. Nem baj, tudok vigyázni magamra. Nem féltem.

Ezt addig mondogattam magamban, amíg balra nem fordultunk, és zajt nem hallottam a távolból. Nedves, szőröcsögő neszezés visszhangzott, ezért nem tudtam megállapítani, milyen közel voltak igazából.

A talaj durvább lett, a talpam alatt fémtörmelék és kőszilánkok ropogtak. Fakó beleolvadt a sötétségbe, a veszély felé vette útját.

Mivel ez volt a dolgom, mentem utána.

Egy elágazáshoz érkeztem, ahonnan négy alagút nyílt. A mennyezet repedezett, és néhol le is omlott, törmelék hevert szanaszét. Sápadt fény szűrődött be a messzi távolból, és minden különös megvilágítást kapott, aztán megláttam életem első Korcsát.

Mivel halálos csendben haladtunk, a szörny még nem látott és nem is hallott meg minket. Egy tetem felett görnyedt, fogaival marcangolta a nyers húst. A közelben biztos akadt még pár. A tanórákon elmagyarázták, hogy a Korcsok falkákban járnak.

Fakó némán jelzett felém, hogy ezt ő elintézi, én figyeljek a többire. Bólintásom mutatta, hogy megértettem a tervet. Halálos elszánt-sággal belopakodott, és villámgyors pengedőféssel végzett a lénnel. A rém felsívított, bizonyára a társait figyelmeztette. Halálhörgése úgy szállt tova, akár egy gyászos ének.

Mozgásra lettem figyelmes északi irányban. Ketten igyekeztek felénk halálos iramban. Ösztönösen kapcsoltam, félelemre nem jutott idő. Késeim a kezembe csúsztak – a legtöbb vadásztól eltérően nekem egyszerre kettővel is ment a harc.

Selyem nem túlzott. Én vagyok a legjobb a csoportban.

Ez mondogattam magamban, ahogy az első Korcs rám vetette magát, ám én egy hosszanti vágással üdvözöltem, majd bal kezemmel el-löktem magamtól. *A létfontosságú szerveket célozd! Ejts halálos sebet! Selyem hangját hallottam a fejemben, ahogy hajtogatja: Minden percben, amíg ezzel a lénnel küzdesz, energiát emésztesz fel, amely később, amikor a legjobban kéne, már nem áll majd rendelkezésedre.*

Pengémet bűzös, szivacsos húsába vajtam, majd áthatoltam a cson-ton is. A fejemet ráztam magamban. Túl fent vagyok. Nem a bordáit

akartam. A Korcs felüvöltött fájdmájában, és mocskos karmaival a vállam felé hasított. Ez másképp zajlott, mint a kiképzésen; ez az izé nem úgy küzdött, ahogy tanultam.

Ádázul háritottam jobb kézzel. Azt kívántam, bárcsak ráérnék, és megfigyelhetném Fakót, elleshetnék pár fogást, de ez volt az első valódi harcom, és nem akartam a végén egy képzetlen vakarcsnál is rosszabbul festeni. Számított, hogy kivívjam a társam tiszteletét.

Nagy erővel kirúgtam, és a rúgást ferde késdőfessel kombináltam. Mindkettő célt ért, a Korcs lehanyatlott, bűzös vér ömlött belőle. Nem olyan, mint a miénk, sötétebb, sűrűbb és szúrós szagú. Bal kézzel szíven ütöttem, és hátraszökkenem, nehogy megkarmoljon, amíg a haláltusáját vívja.

Fakó nálam gyorsabban végzett. Várható volt, hiszen nagyobb tapasztalattal bírt. Tisztára töröltem késeimet a rongyokban, amelyet a Korcs hordott, és visszahelyeztem a hüvelyükbe. Most már zsigerből érttem, hogy a vadászok miért szentelnek annyi időt fegyverápolásra. Nem hittem igazán, hogy sikerül majd eltávolítani a foltot a fémről.

– Nem is rossz – jegyezte meg végül Fakó.

– Kösz!

Sikerült. Hivatalosan is átestem a vérkeresztségen. Ahogy az új hegek a karomon, ez is azt jelezte, hogy vadászno voltam. Büszkén kihúztam magam.

Otthagytuk a három tetemet. Bár borzalmasan hangzik, a többi Korcs felzabálja őket. Nem gondoskodtak a halottaikról. Egymásra nem támadtak, de amúgy az alagútban bármi – élő vagy holt – azt a célt szolgálta, hogy kielégítse határtalan étvágyukat.

Az őrjárat további része aránylag nyugalomban lelt el. A csapdák fele hússal kecsgettetett. Számos állat élt velünk idelent; négylábú, bun-

dás lények, ők voltak a mi élelemforrásaink. Az egyiket, amelyik megsebesült, megöltem. A hurok nem szegte teljesen a nyakát, és ez jobban zavart, mint a Korcsok gyilkolása. Meleg testét a kezembe vettem, és fölé hajtottam a fejem. Fakó szó nélkül elvette tőlem, és a zsákba dobta a többi közé. Táplálék kellett a vakarcsoknak.

Nem tudom, miként tartotta számon az időt, de végül megszólalt:

– Induljunk vissza!

Visszafelé próbáltam eszembe vésni az útvonalat. Bár ezt senki nem állította, Fakó egy nap bizonyára felkér, hogy én menjek elől. Kifogásnak helye nem lesz, és nem is élek majd ilyesmivel. Szóval útközben számoltam a lépéseket, fordulókat, és elraktároztam a fejemben.

Mire elértük az enklávét, a többi vadász már elkezdett bejelentkezni. Sodrony átvette a zsákokat, megmérte a hús súlyát, és vagy megjegyzést fűzött hozzá, vagy lehordta a csapatot. Mi kaptunk egy „szép munka volt” elismerést, míg az utánunk következő párosnak egy „hála nektek, a vakarcsok reggel éhen maradnak” jutott.

– Viszlát holnap! – köszöntem el Fakótól.

Bólintott, és a tűz körül kezdett el sétálni. Azt vettem észre, hogy szándékom ellenére szikár, izmos hátának vonalait és tarkójára omló haját bámulom. Fakó úgy mozgott, ahogy harcolt: célratörően, felesleges erőfeszítés nélkül.

– Mit gondolsz róla? – kérdezte Selyem. A lány a hús évével kicsit magasabb volt nálam, szőke haját rövidre nyírták. Hajthatatlansága ideális vezetővé tette. De arcát megvetés torzította el, ahogy Fakóra tekintett. Nem tetszett neki, amit a fiú képviselt, és hogy nem engedelmeskedik a parancsának olyan buzgalommal, ahogy mindenki más.

Az én véleményem Fakóról túlságosan is összetett volt, hogy beszéljek róla, így hát azt motyogtam:

– Még nem tudom.

– Az itteniek közül sokan félnek tőle. Úgy tartják, részben bizonyára Korcs lehet, különben felfalták volna odakint.

– Az emberek mindenfélét beszélnek – mormogtam.

Selyem úgy vette, mintha új társam védelmére kelnék, és elhúzta a száját.

– Az már igaz. *Némelyek* azt is beszélik, hogy neked inkább a nemzőknél lenne a helyed, akárcsak a szülőanyádnak.

Összeszorítottam a fogam, és kiviharzottam a konyhából. Elhatároztam, hogy keresek valakit, akivel soron kívül együtt edzhetek. Senki sem fog alkalmatlanság miatt megfosztani a vadásznoi címemtől. Senki.

Szavak őrre

Két nappal később Kőnek, Gyűszűnek és nekem meg kellett jelennünk a szavak őrre előtt. Volt ideje megfontolni a fehér kártya ügyét. Bár tudtam, semmi rosszat nem követtünk el, a gyomrom mégis görcsbe rándult a félelemtől.

Ő nem volt olyan idős, mint Mészfal, de a kisugárzása nyugtalansággal töltött el. A szavak őrre magas, vékony férfi volt, a karja csontsovány. Borús tekintettel ült előttünk.

– A doboz alapos vizsgálatát követően megállapítom, hogy annak tartalmáról korábban nem lehetett tudomásotok. Mindnyájatokat ártatlannak ítélek – megkönnyebbülés áradt szét bennem, ahogy folytatta. – Bölcsen döntöttetek, hogy elém hoztátok a dokumentumot. Az archívumunkban fogom elhelyezni. – Egy szürke fémdobozra célzott, ahol minden fontos papírt tárolt. – Öszinteségetek jutalmául úgy döntöttem, felolvasom nektek. Helyezkedjetek kényelembe.

Ez újdonság volt. Többségünk olvasni tudása a figyelmeztető feliratokig terjedt, sokkal többre nem. Kiképzésünk más területekre koncentrált, amelyeknek a közösség nagyobb hasznát látta. Kérésére egyik lábamat a másikkra helyezve leültem. Gyűszű és Kő mellettem kétoldalt ugyanígy tett.

A szavak őre megköszörülte torkát.

– „Szeretettel meghívunk téged és kedves családodat Anthony P. Cicero és Jennifer L. Grant esküvőjére, amelyet 2009. június 2-án, kedden négy órakor, az East Oliver fasor 35. szám alatt tartunk. Kérünk benneteket, mihamarabb jelezzetek vissza nekünk, hogy részt tudtok-e venni az eseményen, valamint az azt követő ünnepi vacsorán.”

Rendkívül misztikusan hangzott. Meg akartam kérdezni pár dolgot, de már így is szívességet tett nekünk. A szavak őre jelezte, hogy utunkra enged minket, miután végzett, így a köztér felé vettük az irányt.

Gyűszű a gondolataiba mélyedt.

– Szerintetek mi az az esküvő?

– Valami multság? Talán olyan, amit mi tartunk a névadó nap után.

Kíváncsi voltam, miért zárták a papírt dobozba egy édeskés illatú por társaságában, de már rég megbékéltem a tudattal, hogy úgysem érthetek meg mindent. Az enklávében többet számított, hogy jól teljesítsünk a ránk osztott szerepben. Az élet nem engedte a túlzott kíváncsiságot; nem volt rá idő.

– Akad még más csempészárud? – tréfált Kő. – Megnézhetnénk, mielőtt visszamegyünk dolgozni.

Gyűszű szigorú tekintettel bámult rá.

– Ez nem vicces. Most hetekig figyelni fognak minket, nehogy esetleg... – Elhalkult, mert nem akarta szájára venni a lehetséges vétket.

Nehogy esetleg titokban harácsoljunk. Tavaly egy Teke nevű fiú lakrészében régi dokumentumokat és műszaki cikkeket találtak, amelyek egyik felét a matraca alá rejtette, a másikat üreges tárgyakba zárta. A vadászok Mészfalhoz és a szavak őréhez vitték a teljes gyűjteményt, hogy megvizsgálják, és ítéletet hozzanak. A legtöbbet kulturális fejlődésünk szempontjából fontosnak ítélték, így száműzték a fiút. Fakót

leszámítva nem hallottam senkiről, aki életben maradt volna a településen kívül.

Mások is éltek idelent természetesen. Nem mi voltunk az egyedüliek. Néha a legközelebbi enklávával kereskedtünk, de ahhoz háromnapos gyalogtúra szükségeltetett veszélyes terepen át. A természeti források nem tették lehetővé, hogy nagy csoportok éljenek egyazon területen belül. Vakarcskorunkban az idősek a fejünkbe verték, hogy megfelelő egyensúly nélkül halálra vagyunk ítélve. És mi elhittük, mert igaz volt.

Hallottunk meséket más enklávéről; kihaltak, mert nem alkalmaztak szabályokat. Túlnépesedtek és éhen veszttek, vagy nem követték egészségügyi előírásokat, és elvitte őket a fertőzőkór. Itt a szabályok célt szolgáltak. Az életünket óvták.

Úgyhogy én is csatlakoztam Gyűszűhöz, és Kőhöz fordulva ingattam a fejem.

– Ha mostantól ilyen leszél, akkor inkább ne lógi velünk.

A jó kedélye egyből elillant.

– Nem úgy gondoltam.

– Én tudom – mondta Gyűszű kedvesen. – De mások lehet, hogy félreértik.

Valószínűleg. Nem ismerték Követ úgy, mint mi. Néha előbb beszélt, *aztán* gondolkodott, de nem rosszindulatból. Soha nem tudna ártani az enkláve lakóinak. Ha meglátod, ahogy mindkét karjában vakarcsot dédelget, egyből megérted, de Mészfal és a szavak óre nem volt elnéző, ha a magasabb érdek forgott kockán. Nem akartam, hogy a barátomat elküldjék a hosszú útra.

– Majd óvatosabb leszek – tekintetén szelídség tükröződött.

Röviddel ezután szétváltunk, mindenki ment a maga dolgára. Egy részem tudta, hogy a barátságunk nem maradhat örökké ilyen szoros.

Idővel Gyűszű az építőtársaihoz kötődik majd; több bennük a közös vonás, velük jobban tud beszélgetni. Kő a nemzőkkel marad, én pedig inkább a vadászoknál fogom otthon érezni magam. Nem szerettem az elkerülhetetlenre gondolni, mert eszembe jutott, milyen hamar megváltozhat az életünk.

Pont akkor érkeztem a gyülekezőhelyre, amikor Selyem a beszédét kezdte. Metszően tekintett felém, de nem hordott le a többiek előtt. Némán megköszöntem neki. Remélhetőleg tudta, hogy a késésből nem csinálok rendszert; bármely más napon az elsőik között jelentem volna meg. Olyan büszke voltam, hogy a karomon viselhettem a vadászok jelét.

Selyem végigfutott a mai nap fő tennivalóin.

– Nem tudom, mi az oka, de hiába sűrítettük az őrjáratokat, egyre több Korcs van a környéken.

Még nem tudtam minden vadász nevét – egy alacsony termetű fiú szólalt meg:

– Lehet, hogy az egyik közeli településen átváltoztak.

A csoport morajlani kezdett, és Selyem szúrós tekintettel figyelte a fő rendbontókat. Régóta keringtek pletykák, hogy a Korcsok létre is jöhetnek, nem csak szülehetnek, és ha történik valami – egy *baljós* esemény –, mind így végezhetjük. Én ezt babonás marhaságnak gondoltam. Régen is haraptak meg vadászokat, és ha a seb nem fertőződött el, gond nélkül mentek vissza az alagútba. Nem változtak nyáladzó démonokká.

– Elég legyen! – csattant fel Selyem. – Ha játsszátok itt nekem a nyúl-szívű vakarcsot, máris mehettek a nemzökhöz!

– Neki olyan rusnya a képe, be se vennék – gúnyolódott egy lány.

Mind idegesen felneveltünk, miközben az alacsony termetű vadász teljesen elvörösödött. Nem volt csúf, de nem rendelkezett azokkal a

tulajdonságokkal, amelyeket az idősek a nemzőkben kerestek. Vonzó vagy intelligens egyedeket választottak ki, nem volt kivétel. Az elképzelésük eddig, úgy tűnt, elég jól működött. Nekem amúgy sem volt okom panaszra.

Selyem meredten nézett, amíg a csoport el nem csendesedett. Miután megfékezett minket, elégedetten folytatta.

– Találjátok meg a Korcs-áradat forrását! Valami az alagútban felénk tereli őket – Fakóhoz és hozzám fordult. – Mindkettőtöket leváltalak a húsbeszerzésről. A ti útvonalatokat majd átveszi más. Helyette azt szeretném, hogy nézzétek át a hátsó járatokat.

És tessék, meg is kaptam a büntetést a késésért. Selyem többnyire nem kedvelte Fakót – igaz, senki sem. Magának való fiú volt. Nem igazán vált az enkláve teljes jogú tagjává aztán sem, hogy nevet és jelet kapott.

– Mindenkinek világos a mai feladata?

Kedvetlenül bólintottam. Nem tudtam ezt másnak értékelni, mint megrovásnak. A hátsó járatok mocsoktól bűzlöttek, némelyek el is voltak árasztva, mások pedig egyszerűen leírhatatlanok. A saját szememmel sosem láttam, de vakarcskoromban szokásom volt a vadászok közelében üldögelni hallótávolságon belül. Átéltam a történeteket, próbáltam elképzelni, miket láttak és tettek.

– Akkor jó vadászatot! – Selyem leugrott a ládáról, amelyet magával vitt minden eligazításra. Jobb szeretett lenézni az emberekre.

Fakó megtalált, ahogy a gyűlés feloszlott.

– Netán valami fontosabb elfoglaltságod akadt?

Tehát engem okolt új megbízatásunk miatt – és talán igaza is volt.

– Ha a szavak őre hív, nem mondasz nemet.

Akkor sokkal rosszabb jutott volna osztályrészemül, mint egy napi őrjárat a hátsó térségben. Nem fogunk belehalni, igaz? Más vadász is

túlélte már. Mocskosan és csüggedten tértek vissza, de ez mégsem ért fel egy halálos ítélettel.

– Hát, gondolom. Na, essünk túl rajta!

– Szóval ki akarjuk deríteni, mi hajtja felénk a Korcsokat?

– Az éhség – felelte. – Más választ úgysem fogunk odakint találni. De én jó fiú vagyok, és azt teszem, ami mondanak. – Gúnyosan ejtette a szavakat, mintha ez *helytelen* volna.

Elkezdtem magyarázni, de aztán leálltam. Csöndben követtem tovább. Ha eddig nem fogta fel, akkor úgyis hiába győzködöm. Ezzel a hozzáállással sosem fog beilleszkedni közénk. Fakót csak önmaga érdekelte, és a saját önző céljai.

Mielőtt átmásztam volna a barikádon, ellenőriztem a fegyvereimet. Állandó őrséget állítottunk ide, arra az esetre, ha az ellenség kicsselezné a csapdáinkat; vadászokat, akik kisebb vétséget követtek el. Büntetésül ezt az egyhangú feladatot kapták. A Korcsok születésem óta nem törtek be hozzánk, de mesélték, hogy régen gyakran jártak ide fosztogatni.

Fakó bolond – gondoltam, miközben morcosan néztem a hátát. A szabályok mindannyiunk védelmét szolgálták, és az engedelmesség jobbá és biztonságosabbá tette az életünket mindenki számára.

Az emlékezetembe vésett szokásos útvonalunktól eltérően Fakó elfordult balra, és lement egy félig elárasztott alagútba. Ennek is repedt volt a teteje, ahonnan a piszkos víz zuhogott alá, mint amelyikben a Korcsokat találtuk. A szélén haladt, így hát én is oda léptem. Egy kőperem vezetett végig az alagút oldalán. Ha rajta maradtam, elkerülhettem, hogy derékig ellepjen a posvány.

Gyomorforgató szaga volt, és direkt nem néztem oda, mi minden lebegett – sőt mi minden *úszkált* benne. Ahogy emelkedett az alagút, úgy csökkent a víz szintje is; a végén már csupán nedvesség látszódott.

Csekély fény áradt be, így nem volt olyan sötét, mint más járatokban. A falon kopott tábla függött, rajta felirattal: KA BANT RTÓI R SZL G IDE E KNEK BE ÉPNI TILOS. Mivel az olvasás nem tartozott az erősségeim közé, nem tudtam kitalálni, mik lehetnek a hiányzó betűk.

Fakó megállt előttem, és fülelt. Én nem hallottam semmit. De nem szólaltam meg. Egy jó vadász nő tiszteletben tartotta a társa megérezéseit, még ha az szociálisan érzéketlen is volt.

A többi érzékszervem takarékra tettem – aztán én is meghallottam: egy gyenge hang a távolból, mintha valami egy fémlemezen dobolt volna. Fakó, fegyverrel a kezében, abba az irányba szökkent. Előkaptam a tőrimeit, és mentem utána, be-becsúsza a posványba.

– Mi az?

Visszapillantott rám a válla felett.

– Segélyhívás.

Most, hogy említette, a zaj egy séma szerint ismétlődött. Csalfa módon terjedt a hang idelent, így hosszabb ideig tartott, amíg elértük, mint gondoltam, hiába futottunk. Jól jött, hogy edzésben voltam, más-különben lemaradok. Így viszont tartottam az iramot. Hosszú távot futottunk az ő tempójában, így kijutottunk a hátsó járatokon egy szélesebb alagútba. A kacskaringózás miatt nem tudtam megállapítani, milyen messze vagyunk a településtől.

Befordultunk a kanyarulatba, és megláttuk azoknak az óriási fémdobozoknak az egyikét, oldalra borulva. A hang abból jött. Fakó intett, hogy kerüljem meg, és menjek a végébe. Más-más szögből közelítettünk, hogy ha esetleg kelepce, akkor ne kerüljünk bele mindketten.

Négykézláb másztam felfelé fémtörmeléken és törött üvegen; vigyáztam, nehogy felsértsem valamimet. Amikor mindketten a helyünkön voltunk, leugrottunk a sötét fülkébe. Alvadt vér és ürülék szagától bűzlött. A szemem hozzászokott a sötétséghez, egy vadásznál ez

hasznos készség; a legutóbbi őrjáratunk óta gyakoroltam a látásmegvonást, és ki is fizetődött.

Alaposan körbenéztem. Még sosem voltam ilyen óvóhely belsejében. Fémrudakkal erősítették meg, és üléseket rögzítettek csavarral a padlóhoz. Szörnyet nem találtunk, csak egy csont és bőr emberfiút. Egy ilyen vakarcsot sosem engednék az enklávén kívülre; elképzelni sem tudtam, mit kereshetett itt. Vadászni nyilván nem tudott. Egyik kezében egy hosszúkás fémdarabot fogott: lehetséges fegyver és jelzőalkalmatosság is egyben. Láthatóan utolsó erőfeszítésekkel, oldalt fekve ütögte a padlóhoz a fémet, ismétlődő séma szerint. Először fel se tűnt neki, hogy ott vagyunk.

Én a másik oldalán térdeltem le, távol a kezében szorongatott, cakkos szélű fémtől. Ekkor reagált, és vadul lecsapott.

Olyan gyéren célzott, hogy el sem kellett hajolnom.

– Nem fogunk bántani. Segíteni jöttünk.

A hang irányába fordította tekintetét. Még a sötétben is láttam a szemét, amely kísértetiesen fehérlett. Ez a vakarcs teljesen vak volt. Megborzongtam. A mi enklávénkban a csecsemőkort sem érte volna meg. Az idősek nem fordítottak energiát azokra, akik valamikor nem tudnak majd saját erőből boldogulni.

– Ember vagy – lihegte.

– Igen. Itt van a közelben Egyetem, az a mi enklávénk.

A vakarcs megkönnyebbülten leszegte a fejét, és eldobta fegyverét.

– Akkor beszélnem kell az idősekkel.

Nem voltam benne biztos, hogy tetszene nekik, ha a parancsot megszegve őrizetlenül hagynánk a hátsó járatot, és bevinnénk egy kóborlót, főleg egy ilyen, mint ő. De azt sem hagyhattam, hogy itt vesszen. Fakó csendben nézett engem, mintha vizsgáztatna. Döntöttem, még ha rosszabb sors is várt rám, mint egy napi őrjárat a hátsó térségben.

– Elbírod őt? Nem hinném, hogy tud járni.

– Nem nehéz. Elbírom, de ha bajba kerülünk, neked kell hátulról védened. Menni fog, új hús?

Tetszett a magabiztosság jele a hangjában.

– Hát, majd kiderül.

Válaszul Fakó átvette a vakarcsot a vállán, és kimászott a konténerből. Egyik késem a tokba csúsztattam, a másikat a fogaim közé vettem, és követtem őket. Szerencsére figyeltem a fordulókat, és számoltam is; megelőztem Fakót, és diktáltam a tempót, amelyet a vakarcsot cipelve is tudott tartani.

– Lehet, hogy bajba kerülünk – mondta halkán, a szennyvízbe csapódó lábunk csobbanása közepette.

– A Korcsok megérik a gyengeséget – értettem egyet.

Amennyiben Fakó nem tévedett, és az éhség hajtotta őket az enklávénk felé, akkor mi mozgó ínyencfalatok voltunk. Megfelelő létszámban el tudtak intézni egy vadászpárost. A vadászok elestek – ez a címmel járt –, de sohasem adták könnyen az életüket.

Az elágazásnál négy irányból rontottak ránk.

Orvtámadás

Rávetették magukat Fakóra és a fiúra, akit ő fél kézzel és a késével próbált védeni. Előrántottam a husángot a helyéről. Ezúttal négyen voltak, vagyis vaskosabb fegyver kellett. Meglóbáltam, és erősen odasóztam, mire egyikük koponyája szétrepedt.

A másik három megfordult, és igen helyesen engem ítétek veszélyesebbnek. Megvártam, amíg felém rohannak, aztán az utolsó pillanatban elvetődtem előlük. Összemocskoltam a ruhám hátát, de mögöttük kerültem. Egyiket a térde hátsó részén kaptam telibe, majd ezzel egy időben oldalrúgást indítottam.

Közelről láttam, hogy Fakó jól gondolta: ezek a Korcsok az éhhalál küszöbén tengődnek. Hozzájuk képest én gyors voltam, erős és jól táplált. Nem vehették fel velem a versenyt. Nem egységként harcoltak. Támadtak, vicsorogtak és csapkodtak. Minden kísérletet rúgással vagy a husángom végének jól irányzott csapásával hárítottam. Vér fröccsent a koszos vízbe, és csont reccsent. A végén volt egy rakás tetemünk, amelyet a többi Korcs felfal majd.

Belegondolni is szörnyű.

A vakarcs Fakó vállán pityergett. Ha nekem kéne ezt hallgatnom fejfel lefelé lógva, én is sírnék. Fakó meglapogatta a fiú hátát, amíg el

nem csendesedett. Nem tudom, hogy vigasznak szánta-e, vagy inkább fegyelmezni akarta. *Hallgass, hallgass már el!*

– Észrevetted, hogy rontottak ránk? – kérdezte.

– Aha. Minden irányból.

Gondterhelt arckifejezéséből ítélve ő is osztotta az aggodalmam. Ha a Korcsok megokosodtak, akkor nagy bajban voltunk. Eddig hiányzott belőlük a képesség, hogy tervezzenek vagy stratégiát dolgozzanak ki. Ha fejlődtek, gondolkodásban hozzánk hasonlókká váltak, nos, akkor... már így is hajszálon függött az életünk. Ha a kényes egyensúly eltolódik, az a végünket jelentheti.

Akárhogy is, vissza kellett mennünk az enklávéba, mielőtt hiányolni kezdenek minket. Ha egy másik vadásztól Selyem fülébe jut, hogy nem néztünk szét alaposan a hátsó járatban, ahogy kérte, pokoli árat fogunk fizetni. Ezt a helyzetet csak úgy úszhattuk meg, ha mi érünk be előbb.

A tetemeneken átgörva én mentem elől az úton, vissza a barikád felé, egyetlen botlás nélkül. Csak úgy dagadtam a büszkeségtől. Csupán egyszer láttam az ösvényt, mégis minden fordulóra emlékeztem. Átpillantottam a vállam fölött Fakóra, de ő nem ismerte el a teljesítményem.

Inkább átvette a vakarcsot a válláról a hóna alá. Amikor visszaértünk, az őr megállított minket, nem meglepő módon.

– Nem szolgálatban kéne most lennetek? És mi az ott?

– Beszélnem kell az időseitekkel – zihálta a kölyök.

A világosban szegény már nem festett valami jól. Kis arca beesett az éhségtől és a szomjúságtól. A piszok kérgessé tette a bőrét, és a szája szegletében, ahol az ajka berepedezett, sebek éktelenkedtek. A szeme fehérje még döbbenetesebben és zavarba ejtőbben világított. Amikor az őrok jobban megnézték, visszahőköltek, és kivont fegyverrel elállták az utunkat.

Úgy tudtam, hogy nem fog simán menni!

– Mi folyik itt? – kérdezte Selyem erélyesen.

Fakóra pillantottam, aki megvonta a vállát. Gondoltam, ezzel arra célzott, hogy én magyarázkodjak.

– Egy óvóhelyen találtuk, és azt állítja, fontos hírekkel tud szolgálni. – Kicsit eltúloztam, de azt mégsem mondhattam, hogy nem volt bátorságom a sorsára hagyni. A vadászok hitvallásának első pontja: „Az erős életben marad.” Ma puhánynak bizonyultam, amikor rám került a sor, és nem lehetett tudni, Fakó hogyan számol majd be a történetekről.

– Így igaz – lihegte a vakarcs. – Nassauból küldtek. – A legközelebbi települést nevezte meg, amely háromnapnyi járásra volt innen az alagútban, ha valaki erős és gyors. Elképzelni sem tudtam, miért őt választották. – Azért engem küldtek, mert nélkülözhető vagyok – folytatta.

Na, ezt elhiszem. Mintha csak a mi időseink döntöttek volna.

– Egy felesleges vadászuk sem volt. Körbevettek minket a Korcsok, és azt remélték, ha én átjutok, talán a segítségünkre siettek.

Nem valószínű. Bár Egyetem kereskedett Nassauval, nem voltunk szövetségesek, nem kötelezett semmi segítségnyújtásra. Minden enkláve önálló volt, és fennmaradása – vagy pusztulása – saját erejétől függött. Viszont Selyemnek információ kellett, tudni akarta, mi piszkálta fel a Korcsokat; ez számított. Esetleg ezzel védekezhetnék, ha a feladat kapcsán gyengeséggel és hanyagsággal vádolnak.

– Már Nassaut is ellepték? – kérdezte Selyem komor ábrázattal. – Az időseknek tudnia kell erről. Köszönjük a hírt! – Fakóhoz és hozzám fordult. – Ami pedig titeket illet... – mosolygott.

Igen, láttam, hogy meg fogjuk bánni.

– Mivel a döntések révén nem engedelmeskedtetek a parancsnak, most új információkhoz jutottunk, így akár utána is járhattok. Nassau-ba mentek.

Ledermedtem.

– Csak mi ketten?

Selyem *tényleg* nem szívlelte Fakót. Láttam a szemében.

– Talán nem tetszik a parancs, vadászni?

– De, asszonyom. Mi lesz ott a feladatunk?

Mosolya gúnyossá vált.

– Ha akkora létszámban vannak jelen, ahogy a vakarcs állította, nem várom el, hogy végezzetek velük. A feladat felderítés. Ha lehet, tudjátok meg, mitől változott a viselkedésük. Régen megállás nélkül ostromolták az enklávékat, aztán megtanultak félni tőlünk... a fegyvereinktől és a csapdáinktól. Derítsétek ki, *miért* nem tartanak tőlünk többé. Lehet, hogy fontos.

– Vele mi legyen? – emelte fel a karjában a fiút Fakó.

Selyem vállat vont.

– Ő már megtette a dolgát. Még Nassauban sem várják vissza.

Az egyik felem javasolni akarta, hogy adjanak neki enni, inni, és nézzen rá a gyógyító is. Selyem hűvös pillantásának súlyától viszont földbe gyökerezett a lábam. Némi undorral az arcán átadta a kölyköt az őrnek, aki úgy kezelte, mintha már halott lenne. Ráharaptam a nyelvemre, amíg vér nem serkent belőle. Keményebbnek kellett lennem. Nem szabadott gyengének mutatkoznom, különben nem maradok sokáig vadászni. Ritkán ugyan, de volt rá példa, hogy valaki elvesztette a munkáját. A jelzésektől nem tudtak megfosztani, de ha úgy akarták, el kellett volna fednem őket egy karpánttal. Aztán átképeznek nemzőnek.

Az enkláve lakosainak többsége ezt a szerepet töltötte be. Így nem csökkent a létszámunk. Jóval kevesebbekből lett építő vagy vadász, és az új hús *mindig* az öregektől hallott először nemzői örökségünkről. *Lehet, hogy neked mégis nemzőnek kellene menni* – mondogatták. Ezen az

sem segített, ha rámutattál: *de szinte mindenki az ő soraikból kerül ki.* Ha megvédted az álláspontod, csak olajat öntöttél a tűzre. Ehhez még hozzájött az a pár kivételezett is, akiknek szülőapja és -anyja vadász volt, mielőtt a kor alkalmatlanná tette őket feladatuk ellátására.

Így hát csöndben maradtam. A vakarcs megint sírni kezdett, Fakó viszont ezúttal nem nyugtatta meg. Szótlanul állt mellettem, csak ő tudja, miért, és az a nyilvánvaló érzésem támadt – úgy motoszkált bennem, akár egy zizegő rovar –, hogy csalódást okoztam neki. Elszomorodtam, forgott a gyomrom, és félttem, mert holnap Nassauba kellett mennünk. Szerintem Selyem nem is várta, hogy életben maradjunk. Lehettem én a legutóbbi csoportelső, de senki sem pótolhatatlan. Ezt tudtomra akarta adni – hogy ha túlélem, meghunyászkodva jöjjek vissza, és bármi áron engedelmességek a parancsoknak.

– Távozzatok? – kérdezte Fakó.

– Igen. Holnap ne késsetek! – mondta Selyem mosolyogva.

Fakó megragadta a kezem, de úgy, hogy már fájt, és átvonszolt a telepen. Fogalmam sem volt, merre megyünk, amíg meg nem álltunk egy lakrésznél. Ahogy belépett, arra következtettem, hogy bizonyára az övé. Más otthonát az ember nagyobb tiszteletben tartja.

Épp ezért kint vártam a függöny túloldalán, amíg azt nem mondta:

– Gyere már be!

Volt részem udvariasabb invitálásban is. Homlokráncolva beléptem. A lakrésze többé-kevésbé hasonlított az enyémre. Mindannyiunknak ugyanaz a komfort jutott.

– Mi van?

Ledobta magát egy rekeszre, könyökét a térdén támasztotta. Arcára olyan kifejezés ült ki, amelyet nem tudtam leolvasni, és sosem láttam még, viszont érzékenyen érintett. Kirázott a hideg. Mennem kellett mosakodni és tisztogatni a fegyvereimet; a husángomra külön

ráfért a pucolás. Nem volt kedvem egy percél se tovább maradni. Csak a baj volt velem, mióta Selyem rászózott engem.

– Meg fogják ölni – mondta érdes hangon.

És mennyire kívántam, hogy ezt ne tudjam – vagy *ne érdekeljen*. Mint vadász, nem is kellett törődnöm vele. Nekem az enkláve érdekeit kellett szem előtt tartanom. A feladatom a lakók biztonságának megőrzése. A védelem nem terjedt ki az alagútban talált vakarcsokra, kivéve, ha Fakóhoz hasonlóan erősek voltak, és gondoskodni tudtak magukról. Nem engedhettük meg, hogy nyápicokat etessünk és gondozzunk.

– Tudom.

– Akár én is lehetnék.

– Ez nem igaz – mutattam rá. – Te nem vagy fogyatékos.

Fekete szeme úgy izzott, akár a szén, majd talpra szökött.

– Ez undorító!

Amikor a közelemben ért, én nem hátráltam.

– Akkor miért maradsz itt? Majd én megmondom. Mert jobb idebent, mint *odakint*.

– Valóban? – kérdezte Fakó. – Honnan tudod?

Elvörösödtem, mert arra célzott, hogy tudatlan és tapasztalatlan vagyok, de álltam a sarat. Egy vadásznőt senki sem tántoríthat el.

– Ha akadna jobb hely, már rég leléptél volna. Utálsz itt lenni, és gyűlölsz mindannyiunkat.

– Nem *mindannyiótokat*. Legalábbis a mai napig nem így volt.

– A vakarcs miatt.

– Kifelé – mondta, és hirtelen elfordult tőlem. – Ostoba voltam, hogy azt hittem, lehet veled beszélni, hogy te majd mindent megértesz.

A fogamat csikorgatva átviharzottam a függönyön, ki a telepre. Egy arra járó építő huncutul rám kacsintott.

– Bajba kerülhetsz, ha egy fiú lakrészében jársz, tudod? De ha tesszel nekem egy szívességet, lakat marad a számon.

De nem *ma*. Igen, vétettem egy apró hibát, kísérő nélkül mentem be, de ezzel most nem akartam foglalkozni. Nem voltam jó passzban.

– Nem töltöttem bent annyi időt, hogy bármi történjen. Ha tartod a szád, és elsétálsz szépen *most rögtön*, nem verem be az orrod.

Amikor a husángért nyúltam, a fiú elszelelt. Úgy tűnik, volt esze. Igen, valószínűleg feljelent majd, de az én szavam állt az övével szemben. És mivel holnap indulok Nassaubá – ahonnan talán vissza se érek –, az illetlen viselkedésért járó csekély fegyelmi büntetés nem izgatott túlzottan.

Miután a lakhelyemen tiszta ruhát vettem magamhoz, elmentem a női részlegbe, az enkláve azon elkülönített helyiségébe, amely a férfiak számára tiltott területnek számított. Folyamatosan csörgedezett a többé-kevésbé tiszta víz a fémcsövekből, amelyek itt álltak sorban. Nem tudtuk, ki alakította ki ezt az egészet, de hálásak voltunk a folyó vízért. Amit megittunk, mindig fel kellett forralni, viszont mosdáshoz elég tiszta volt ez is.

Ebben az órában már senki sem járt errefelé, és ennek őszintén örültem. Nem tetszett, ahogy némely lány méricskél. Az én testem gép volt, szolid és egyszerű. Azért dolgoztattam, hogy erős maradjak; azért ettettem, hogy működjön.

Levetkőztem. Hűvös volt idebenn, a víz pedig hideg, ami csak rontott az egészen. Felkaptam egy darabka szappant a padlón heverő edényből, és tempósan lemosakodtam a szakadozó vízfolyásban. Ha elforgatnám a kereket, több jönne egyhuzamban, de akkor kapnék Sodronytól, aki gondosan felügyelte a tartalékainkat.

Mire lezuhanyoztam, és átvettem a csereöltözetemet, a mérgem is megennyhült kissé. Fakó nem tehet róla, hogy ilyen furcsán látja a vilá-

got; felesleges volt rá haragudni. Ahogy vakarcskorunk óta mondták, minden attól függ, hol nevelkedtél. A nassauiaknak akadt néhány vad elképzelése, az biztos; velünk ellentétben náluk nem létezett nemzeti rend, ezért néztek ki olyan... furán, amikor a kereskedők eljöttek, és a szagukból ítélve nem adtak sokat a tisztaságra sem. Mi mindig felkínáltuk a lehetőséget, hogy lefürödjenek, de ők csak mosolyogtak a fekete fogaikkal, és azt felelték: „Minek? A visszaúton úgylis megint koszosak leszünk.”

De már hosszú idő óta nem láttuk egyikőjüket sem, a vakarcsot leszámítva.

Fakó pedig még messzebből jött. Legalábbis feltevésem szerint. Nem mintha nekem elmondta volna – sőt szerintem *senki* nem tudott róla.

Bárcsak ne kevert volna bele engem. Bárcsak ne mentem volna utána, bárcsak ott maradtam volna a hátsó járatban, ahová kirendeltek bennünket. Akkor nem találtuk volna meg a vakarcsot, és nem menénk holnap Nassauba sem. De a vadászok hitvallásának második pontja azt sem engedné. Az első: „Az erős életben marad.” A második: „Bízz a társadban.” Balszerencse, hogy pont Fakó mellé osztottak.

Nincs értelme ezen mélázni – volt bőven tennivalóm. Először kimosztam a koszos ruháimat, és felakasztottam száradni. Mire végeztem a husággal – letisztogattam és kipolíroztam, nehogy a Korcsvér foltot hagyjon a fán –, úgy éreztem, szinte beletörődtem a sorsba, amely ránk várt. Sokkal súlyosabb büntetést is kaphattunk volna parancsmegtagadásért. Így legalább a lehetőség adott, hogy túléljük ezt a túrát, ha csendesek és óvatosak leszünk.

Próbáltam kicsit lazítani alvás előtt. Gyűszű és Kő megtalált a köztéren, miután a műszakuk lejárt. Ott ültem és bámultam, ahogy pár nemző és építő valami bárgyú kitalálás játékkal mulatja az időt. A vadászok másfelé szocializálódtak, de én nem voltam kíváncsi rájuk.

Először is azért, mert Fakó is ott lehet, és per pillanat nem akartam őt látni. Másrészt viszont nem tudtam, hogy ők mit gondolnak rólam. Még mindig új hús voltam, még hozzá a bajkeverő fajtából.

– Igaz a hír? – kíváncsiskodott suttogva Kő.

Nem foglalkoztatott túlzottan, mit hallhattak.

– Bizonyára.

– *Komolyan* letértetek az útról őrjárat közben? – kérdezte Gyűszű hitetlenkedve.

A helyzet rosszabb volt, mint gondoltam.

– Le.

Egy részem Fakóra akarta kenni az esetet. Azzal akartam védekezni: *Nem az én ötletem volt. Ő futott el, nekem pedig kötelességem követni.* De nem tiltakoztam. Nem kiáltottam rá: *Hová rohansz? Nekünk erre kell menni!* Az ösztönöm azt súgta, segítsék annak, aki a zajt csapta. Hitegethetném magam, hogy egy Korcs lehetséges feltűnését mentem megnézni, de a Korcsok nem jeleznek. Csak rád rontanak. Szóval odakint döntést hoztam, most pedig együtt kellett élnem a következményekkel. Kő és Gyűszű arcán döbbenet és hitelenség mutatkozott egyszerre.

– Miért? – bökte ki végül Kő.

Mert gyenge vagyok. Nem vadásznőnek való. Egy nemző szíve dobog bennem. De ezt nem mondanám ki hangosan. Erre nem tudtam mit felelni. Szerencsére nem is erőltették.

Gyűszű megpaskolta a karomat.

– De legalább hírt kaptunk Nassauból. Az idősebb építők már tanakodtak, miért nem jönnek kereskedők egy ideje.

Ők biztos nem tudnak a vakarcsról. Vagy talán mégis – csak anyyiban hagyták. Nekem is ezt kéne tennem. El kellene felejtenem a vékony kis arcot, a fehér szempárt.

– Igaz, hogy odaküldenek titeket? – faggatott Kő.

– Igaz. De csak felderíteni – *állítólag*. Gondolom, a kétkedés kiülhett az arcomra.

– Jaj, Pikk! – sóhajtotta Gyűszű.

Amikor mindketten rám borultak, átadtam magam az ölelésüknek.

Úton

R eggel az eligazításon a többi vadász nem volt hajlandó a szemembe nézni. Mivel Fakó a társam, sosem fogom kiérdemelni a tiszteletüket, és nem fűz majd hozzájuk olyan szoros kötelék sem, amilyenre mindig vágytam. Ráadásul még tetőztem is a bajt: késtem, elhagytam a járőrözési útvonalamat, és parancsot szegve idehoztam egy nassau vakarcsot. Összeszorított fogakkal, fél fülle hallgattam végig Selyem mondókáját, és csak akkor eszméltem fel, amikor elhangzott a szokásos szólam:

– Mindenkinek világos a mai feladata? Akkor jó vadászatot!

A többiek indultak a dolgukra, de Selyem Fakó és élém lépve utunkat állta.

– Ez egy kemény, háromnapos túra. Hét nap múlva visszavárlak benneteket. Ha addigra nem lesztek itt, úgy tekintem, hogy felfaltak titeket, és előléptetek két alkalmas vakarcsot, akik átveszik a helyeteket. Érthető voltam?

– Igenis! – motyogtam Fakóval egyszerre.

– Gondoskodtatok ellátmányról? – kérdezte Selyem.

Ivóvíz, szárított hús, takaró, térkép az alagútról, csereöltözet és a fegyvereim – ha ezek azok, akkor igen. Bólintottam. Mivel meglege-

dett a válaszainkkal – és kellő alázatot is mutattunk –, Selyem ellépett az utunkból. Bizonyára tudta, hogy ha túléljük, többé nem lesz gondja velünk, komolyan vesszük a küldetéseinket. Ha Fakó legközelebb engedetlenkedik, leütöm hátulról, és vonszolom, ha kell.

Félelemtől nehéz szívvel mentünk a barikád felé. Az örök nem piszkáltak minket, de mivel tegnap óta voltak szolgálatban, az egyikük önelégülten rám vigyorgott. Vajon őt utasították, hogy végezzen a vakarccsal saját kezűleg? Mivel nem akartam belegondolni, én szakítottam meg először a szemkontaktust, és átugrottam az első sorompón.

A szabályok a védelmiünket szolgálják – mondogattam magamban. De nem tudtam szabadulni a gyomromban kavargó émelyítő keserűségtől. Lehet, hogy mégis Kő volt a mázlista, ha meg is szenvedte a vakarcok elvesztését. Neki nem kellett ilyen büntetések miatt fájjon a feje.

Fakó kezében szorongatta a térképet, amikor mellém ugrott. Hallgatása úgy égetett, akár a forró kés, amellyel Sodrony megjelölt. Ahogy elhaladt mellettem – még mindig néma csöndben –, súrolt, és igyekezett az első fordulóhoz. Ha nem tartom vele a lépést, magamra hagy a vaksötétben; ehhez kétség sem fért.

Egész reggel szünet nélkül futottunk. Rohanás közben ittam a kulacsból. Könnyű és erős anyagból készült, a régi idők emléke. Valaki az alagútban szedte össze, elhozta és kipucolta. Már vakarcsként is odavoltam érte, hisz tudtam, milyen értékes lehet egy vadász számára. Amint a kezembe akadt valami jó áru, cseretárgyat adtam érte.

Már hozzászoktam, hogy Fakó nyomába lépjek, amikor a sötétben rohangászunk. Olykor a kőszilánkok felületéről visszaverődő fénysugarak világítottak a homályban, de ettől csak még rosszabb lett. Ekkor kénytelen voltam szembesülni a kopár alagúttal, amelynek közepén mocskos víz állt, meg a lényekkel, amelyek eliszkoztak a lábunk alól.

Fakóhoz hasonlóan már korábban elraktároztam a fejemben az útvonalat, így én is ellenőriztem, merre megyünk. Nem feltételeztem róla, hogy elcsal Egyetemtől, Nassautól, és belevezet a sötétségbe, hogy ott leljem halálomat. Tegnap elég dühösnek tűnt, tehetett volna róla, hogy rossz végem legyen. Nem először töprengtem azon, hogyan halhatott meg az első társa.

A fiú nem volt olyan jó, mint Selyem állította – mondta egyszer. De talán igazából úgy értette, hogy csalódást okozott neki, mivel nem osztotta önző, eszement elképzeléseit. Lehet, szegény srácnak csak annyi volt a bűne, hogy az enkláve érdekeit tartotta szem előtt. A félelemtől görcsbe rándult a gyomrom. Végig ébernek kellett lennem idekint, amíg vele vagyok. Az út némely részén Korcsok szagát éreztem, de túl sebesen mozgottunk, nem csaphattak le ránk. Visongtak és morogtak a szomszédos ösvényekről.

Nem tudtam felmérni, mióta futunk, de Fakó jóval azután parancsolt megálljt, hogy az oldalamat kínzó nyilallás már parázsló fájdalomként sugárzott. Itt az alagút is másként nézett ki, vörös-fekete festékkel vonták be, újabb hírmondója a régi időknek. A füstünk nem érződött idáig. Tagadhatatlanul a vadonban voltunk.

A jobb kéz felől húzóató kőpadkán felmászhattunk, és így kikerültük a földön heverő fémeket és lezuhant szikladarabokat. Mivel a hátunkat fal védte, kicsit megnyugodhattunk, nem kellett minden irányból veszélyre számítani. Kinyitottam a zsákom, és elővettem egy szelet szárított húst. Még az enklávéban sem volt nagyobb választék: friss hús, szárított hús meg gomba. Alkalmadtán előkerült egy-egy konzerv is, és miután sikerült kinyitni, a tartalma finom, csábító illattal fogadott minket, de ez volt a kivétel, amely erősítette a szabályt.

Evés után ittam még egy kis vizet. Takarékoskodnunk kellett, amíg elérjük Nassaut. Akkor lesz gond, ha nem férünk hozzá a tartaléka-

ikhoz; ezt is számításba vettük. Ha a vakarc szót, és a település odaveszett, lehet, hogy nyüzsögnek ott a Korcsok.

– Ideje indulni! – mondta Fakó valamivel később. Ezek voltak az első szavai hozzám egész nap. – Még van négy óránk, amíg táborot kell vernünk éjszakára.

– Honnan tudod? – Az enklávében akadt pár óraművünk, amelyek mutatták számunkra az időt; réges-rég a Felszínen szerezték őket felderítések alkalmával. Persze fogalmunk sem volt, hogy a pontos időt jelzik-e, de nem is számított. Csak a közös időrend kialakításához kellett.

Válaszképp felhúzta a ruháját, és megmutatta a csuklóját. A nagy többséggel ellentétben ő jobb szerette elfedni a jelölését. Egy kis órát viselt; még sohasem láttam hasonlót.

– Ez meg mi?

– Karóra.

Mivel világított a mutatója, még a sötétben is jól látta. Ez megmagyarázta, honnan tudta, mikor volt vége az őrzésüknek, és hogy még négy óráig kellett futnunk. Bólintottam, elcsomagoltam a dolgaimat, és leugrottam a kőpadkáról. Szerencsénk volt, hogy nem zavartak meg minket evés közben. Ideje megint útra kelni, bár az izmaimat erőtlennek, bágyadtnak éreztem.

Ezúttal én diktáltam az iramot. Nem voltam oda attól, hogy Fakó a hátam mögött fut, de azt sem akartam, hogy azt higgye, félek tőle.

Útközben négyszer majdnem összetűztünk a Korcsokkal, ez éberen tartott minket. Futás közben akartak rajtunk ütni, de gyengék és lassúak voltak. Hallgatólagos megegyezéssel nem álltunk le harcolni. A küzdelem sebesüléssel járhat, és így még vonzóbb célponttá válhatunk. Az enklávé közelében a területünk védelmében öltük meg őket. Itt az volt célravezetőbb, ha továbbhaladunk.

Mire táborhelyet találtunk éjszakára, minden porcikám sajgott. Ezen a részen az alagút kiszélesedett. Kettős fémrúd és egy vidám színű, magasabban fekvő terület került elénk, amelyet üvegszilánkok borítottak. Fakó felhúzódkodott, majd odanyújtotta a kezét.

Ezúttal nem fájt, amikor ujjai az enyéim köré fonódtak, nem úgy, mint legutóbb. Ereje meglepett, mert csupán a felsőtestét megfeszítve rántott fel. Közvetlen mellette értem földet, azután pedig felmértem a terepet.

Fémkapu zárta az egyik végét. A másikon pár ajtót vettem észre. Fakó már el is indult felénk, és a kilincsekkel próbálkozott. Bár az enklávóban nem használtunk ajtót, láttam már ilyet. Az egyik megnyílt, de olyan rettenetes bűz áradt kifelé, hogy öklendezni kezdtem.

– Valami megdöglött odabent?

– Bizonyára – válaszolta Fakó.

A fehér csempét fekete pöttyök borították: kosz és alvadt vér. Kis fülkéket találtam, amelyeket ajtó zárt, kivéve az utolsót, ahol a fém ferdén lógott, és belül egy zömök széket láttam, lukkal a közepén. Előbb kíváncsiság, majd undor fogott el.

Beléptem a fülkébe, hogy alaposabban tanulmányozzam, amikor a szemem sarkából mozgásra lettem figyelmes. Megpördültem, kések csusszantak a tenyerembe. A másik lánynak hasonlóan. Amikor megdermedtem, ő sem mozdult.

Ez idáig csupán apró tükrökkel találkoztam, a többségük ráadásul meg is volt repedve. Bár azt tudtam, hogy a hajam barna és a szemem szürke, sosem láttam viszont magamat életnagyságban. Odajött Fakó, és a hátam mögé állt; hozzám hasonlóan engem nézett. Kellemetlen érzés futott végig a hátamon, mintha pengék táncoltak volna a gerincem mentén. Mellette kicsinek éreztem magam. Abban a pillanatban még ostobának is.

– Inkább odakint aludnék – intettem fejemmel a nyílt, magas területre.

– Én úgyszintén. Használhatod a helyiséget elsőnek.

– Helyiséget?

– Ez egy mosdó.

Nem értettem, hogy tudna bárki odabent mosdani, de a zömök székre pillantva felfogtam, mire gondolt. Fekete, bűzös víz állt benne, meg még ki tudja, mi minden. Otthon egy rácsos hely fölött végeztük a dolgunkat, az enklávétól némi távolságra. A település azon részén terjengő szag meg az itteni hasonlított, úgyhogy minden világos lett.

Fakó kiment, és magamra hagyott. Vigyáztam, nehogy bármihez hozzáérjek, majd miután végeztem, felváltott engem. Fura látni, hogyan élhettek egykor az emberek.

A másik ajtó nem volt hajlandó kinyílni, hiába toltuk-húztuk, így letelepedtünk az ajtók közti zugban, minél messzebb a talapzat szélé-től. Ettem még pár falat szárított húst, és ittam néhány korty vizet. Az idő szerencsére elég hűvös volt, így nem izzadtunk ki sok folyadékot.

– Én őrködöm elsőnek.

Fakó nem ellenkezett.

– Akkor ez jól jön majd. – Miután lecsatolta az óráját, átnyújtotta nekem.

A bőrszíjon érezni lehetett a testmelegét; akaratlanul is feltűnt, ahogy a karomra helyeztem a szerkezetet. Elég könnyen ment. Most már én is meg tudom állapítani az időt.

– Kösz!

– Ébressz fel négy óra múlva! Az négy teljes fordulat.

A fogaim között válaszoltam.

– Nem vagyok hülye. Le tudom olvasni.

Még ha Sodrony volt is az enkláve időfelelőse, aki minden fontosabb órában jelzett – tálaláskor, műszakok kezdetén és végén –, én tudtam órát olvasni. A vakarcsoktatás részét képezte, amit a napi ten-nivalók közben kellett elsajátítani. Háromtól nyolcig alapidolgokat vet-tünk. Nyolctól tizenötig kiképzés folyt. De lehet, hogy Fakó ezt nem tudja; később érkezett az enklávéba, és nem sokkal azután kapta meg a nevét. Nyilván nem töltött sok időt vakarcsok közt.

– Sosem állítottam, hogy hülye volnál.

– Viszont ezt gondolod. – Csak kicsúszott a számon. Nem akar-tam vele veszekedni. Idekint vagyunk, egymagunkban, nem lett volna okos húzás, épp ellenkezőleg. Lehet, *tényleg* gyengeelméjű vagyok.

– Dehogyan – mondta szelíden. – Csak nem tanítottak meg helyesen gondolkodni.

És megint visszakanyarodtunk a világtalan vakarcsához. Láttam a szemében, hogy szerintem tennem kellett volna valamit, amikor elvit-ték. Nos, ő is némán állt ott. Visszafojtottam ösztönből kikíváncozó véleményem, és helyette azt feleltem:

– Jogod van hangot adni a saját meggyőződésednek. Csak ne aka-dályozzon a feladatod végrehajtásában.

Szigorú szemmel meredt rám.

– Célozgat sz valamire?

– Már mint hogy én?

– Igen, tudod te jól. Meg vagy győződve róla, hogy azért hagytam meghalni az előző társam, mert más nézetet vallottunk. És mégis itt vagy. Egy szem magad. Velem. – Fekete tekintete villámokat szórt.

Nem – tudatosult bennem. Nem ezt gondoltam. Ha egy mihaszna vakarcs halála ennyire zavarta, Fakó soha nem hagyna meghalni egy vadászt, ha rajta múlna. Nem ő tehet róla; lehet, hogy balszerencséjük volt, vagy a társa követett el hibát.

– Parancsot teljesítek – mondtam finoman. – De nem. Nem így értettem. Bizonyára minden tőled telhetőt megtettél, hogy megmentsd.

Ettől elhagytott egy jó percre. Tudtam, mivel nálam volt az órája, és a vékony kis mutató mozgása egészen megbabonázott. Mivel nyugalom és csend honolt, hallottam a finom ketyegést. Szívverésre emlékeztetett.

– Viszont mindenki más véleményen van. Selyem is. – Egy pillanatra ráeszméltem, milyen magányos lehet, hisz a többiek kiközösítik. Nem lehetett tudni, honnan származik. Senki nem tudott róla semmit; mindenkitől távolságot tartott, fogalmuk sem volt, mit gondoljanak róla.

Aztán fájdalom hasított belém. Amíg el nem késtem az eligazításokról, és meg nem szegtem a parancsokat, úgy hittem, Selyem kedvel engem. Ő bátorított a kiképzések alatt, és mondta, hogy egy napon remek vadász lesz belőlem. Akkor meg miért tett egy csapatba Fakóval, ha szerinte neki köze volt a társa halálához?

Bizonyára le lehetett olvasni az arcomról a kérdést, mert fanyarul rám mosolygott.

– Azt mondta, ha létezik valaki, aki életben marad mellettem, az te vagy.

Á! Akkor hát fejet hajt a képességeim előtt. Ezt bóknak vettem. De még ha a nő kedvelt is valaha, mára elveszítettem a pártfogását. Úgy hitte, Fakó nézeteit támogatom, és megkérdőjelezem a tekintélyét, ami alapjában véve... igaz is volt. Másként képzeltem el a vadásznővé válást. Nem járt olyan kötődéssel, amelyet szerettem volna, sem olyan megbecsüléssel.

A borús gondolatok ellensúlyozására azt találtam mondani:

– Át fogjuk vészelni.

Bólintott, majd magára húzta a pokrócot, és elaludt. Csodáltam ezt a készséget, mert belőlem teljesen hiányzott. A vadászok elvileg gé-

piesen ki-be tudják kapcsolni magukat, nekem viszont folyton járt az agyam; ez volt a legnagyobb gyengém.

Csendesen múltak az őrködéssel teli órák. Ha járkálok, talán ébe-
rebb leszek, de egyúttal a figyelmet is magamra vonom. Gondolatban
gyakorlómérkőzéseket rendeztem, és tapasztaltabb vadászokkal küz-
döttem meg. Régen figyeltem őket párbajozás közben, és ellestem a
stílusukat, amikor csak lehetett; amikor nem torkoltak le, hogy han-
goskodó, idegesítő vakarcs vagyok. Nem is emlékszem, hogy láttam-e
Fakót küzdeni. Persze ő nem szokott összejárni a kollégáival.

Bár hátat fordított, amikor elaludt, közben forgolódott, így most
nézhettem az arcát. Kezdetben próbáltam ellenállni a kísértésnek,
hogy tanulmányozzam, tudván, nem tetszene neki, ám képtelen vol-
tam mással elfoglalni magam. Ívelt, fekete szemöldöke sápadt bőréhez
képest még nagyobb kontrasztot mutatott. Persze mindegyikünk bőre
fehér volt.

Elkaptam a tekintetem, és próbáltam másra gondolni. A többi te-
lepüléssel ellentétben, halmedencéinknek hála, mi nem szenvedtünk
hiányt élelemből, ha kifogyott a vadászszákmányként ejtett hús. Az
idősektől tudtam, hogy ez lényeges előny, és más enklávék sóvárog-
tak utána. Épp ezért megválogattuk, kivel kereskedünk; nem akartuk,
hogy túl sokan járjanak-keljenek mifelénk. Az a megszállás táptalaja.

Idővel tekintetem újra Fakón kalandozott. Hegyes orra, álla és áll-
kapcsa volt. Az arccsontja szintén éles, akár meg is vágthatott volna.
A szája kínálta az egyedüli puha felületet, azt is csak amikor aludt.
Nem örültem ennek a furcsa és bizsergető érzésnek.

A kényelmetlen helyzetnek véget vetve újra a sötétségbe bámul-
tam. Úgy éreztem, mintha megsértettem volna a magánszféráját; rá-
adásul most még nehezebben fogok elaludni, attól tartva, hogy ő is
megles majd. A megszokott szabályok nem voltak érvényesek a kül-

detésen. Az enklávében nem engedélyeztek volna ennyi együtt töltött időt kísérő nélkül. Ez megakadályozta, hogy a törvényes nemzéseken kívüli balesetek történjenek. Az idősek viszont mind tudták, hogy nem egy koszos, Korcsoktól hemzsegő alagútban fognak a vadászok szabályt szegni.

Műszakom harmadik órájában karmok fémes kaparászására lettem figyelmes.

Rejtek

Egy mozdulattal talpra szökkentem, és kézbe kaptam a fegyvereimet. Fakót könyökkel enyhén oldalba bökdöstem. Felriadt, kérdezett volna, mire ujjamat a számhoz emeltem. *Csitt!* Azonnal felismerte az árulkodó hangot, és készült a harcra.

Husáanggal a kezemben a peremre léptem, megfeszítettem izmaidat, és vártam. Nem volt értelme elrejtőzni; tudták, hogy itt vagyunk. Szagot fogtak. Én is éreztem őket: a mocskos ürítőfülke elbújhatott mellettük. Búzlóttek a rothadó hústól és testük kórságaitól. Egy újabb pillanat múlva már a látómezőnkbe értek; a friss hús illatától őrzöngve rontottak befelé.

Elözönlötték a talapzatot, én pedig az első husángom letaglózó csapásával vártam. A koponya nedves recsenéssel beszakadt, és vér bugyborékolta a sebből. Elvágódott, és többé nem kelt fel. Fakó leterített egy másikat, de még kettő kapaszkodott fel, mire hátrálni kezdtünk, hogy bőven legyen hely harcolni. Eddigi tapasztalataim alapján én leginkább a Korcsok szemét gyűlöltem; láttam bennük valami maradék emberiséget, valami értelemre utaló nyomot az éhség, a nyomor és az örület tengerének hullámai között. Igyekeztem kerülni annak a tekintetét is, amelyik rám vetette magát.

Egy egész napos alvás nélküli rohanás után a reflexeim lelassultak. Ahelyett, hogy simán kitértem volna előle, éles karmok hasították fel a karomat. Még nem tértem teljesen magamhoz, de arrébb löktem egy olyan erőteljes rúgással, hogy a csontom is beleroppant. Ezt egy kemény ökölcsapás követte. Nem maradt már sok erőm. *Végezz vele gyorsan!*

Így lett.

– Sajnálom, hogy nem maradt időm aludni – mondta Fakó. – De indulnunk kell tovább.

Persze igaza volt. A tetemek még több Korcsot vonzanak ide. Letéptem a ruhám alsó részét, tőreimmel csikokra vágtam, és elkötöttem a bicepszem körüli sebet, hogy elálljon a vérzés. Később majd precízebben ellátom, most ennyire futotta.

– Szóra sem érdemes. – Felkaptam a pakkomat, és leugrottam a talpazatról. Még két hasonló napot kellett átvészelnünk. Aztán csak rosszabb lesz. – Voltál már valaha Nassauban?

– Csak egyszer. – Laza futásba kezdett.

– És milyen? – Nyilván nem kéne beszélgetnünk, még suttognunk se lenne szabad. Ám a kíváncsiság felülkerekedett bennem, és a szavak elterelték gondolataimat a lüktető fájdalomról.

Fakó vállat vont.

– Mint a többi település. Mint a tiéd, csak rosszabb.

Ez elvette a kedvem a további kérdezősködéstől. Már futottunk egy ideje, amikor feltűnt, hogy még mindig rajtam van az órája. Bár biztosan nem tudtam, úgy tűnt, legalább egy órája nyargalunk. A szemem kiszáradt, és apró foltokat láttam; a fejem hasogatott. A logika azt diktálta, hogy minél messzebbre jussunk, mielőtt lepihennénk. Egy óra múlva megbotlottam.

– Most már elég messze vagyunk – mondtam. – Aludnom kell.

Egy olyan alagútban álltunk, amelyet a jelek szerint az utóbbi években keveset használhattak. Korcs-bűz nem terjengett benne. Ledobtam magam a kőpadkára, amelyen széltében oldalt fordulva tudtam lefeküdni. Távolról sem éreztem olyan kényelmesnek, mint az otthoni rongymatracom – ehhez képest az meleg fészek –, de úgy gondoltam, most bárhol el tudnék aludni.

– Az óráim! – tartotta oda a kezét.

Leccatoltam, noha a kimerültségtől már forgott velem a világ. Ilyenkor a fáradságtól az agyam nem túlzottan erőlteti meg magát.

– Bocs.

Miután begubóztam a pokrócumba, a karomra tettem a fejem, felhúztam a térdem a mellemhez, és behunytam a szemem. Nem érdekelt, hogy Fakó leskelődhet. Magával sodort az álom sötét hulláma.

A vékony arcú, fehér szemű vakarcsról álmodtam. A valósággal ellentétben a nyaka teljesen megtekeredett. Kinyújtott karral felém támolygott. *Megbízta benned.* Sápadt ujjai görbe csontokként világitottak a levegőben.

Megöltek téged.

Te öltél meg. Már csaknem elért hozzám, hófehér szeme látványától mozdulni se bírtam.

És most már hiába akarnál újra megölni. Holtakat nem küldhetsz a halálba.

Fakó ébresztett fel. Nyilván hosszabb ideig aludtam, bár csupán egy pillanatnak tűnt. Ő biztos nem zavart volna meg, csak ha már lejárt az idő. Nagy megdöbbenésemre észrevettem, hogy mennyire kihültem, hiába voltam betakarózva. Félelmemben kivert a víz, és a ruhám a hátamra tapadt, amikor pedig próbáltam összeszedni a holmimat, mindkét kezem reszketett.

– Nyöszörögtél. Elmeséled?

Lesütöttem a szemem. Szörnyen kellemetlen! Tisztára csecsemőnek éreztem magam; hisz ezt mondta rám, amikor bemutatnak miniket egymásnak. De nem akartam, hogy azt higgye, valami apróság miatt nyafogtam; például mert Korcsok támadtak meg, esetleg honvág fogott el.

– A vakarcsról álmodtam.

Fakó bólíntott.

– Akkor nem csoda. Már jobban vagy?

– Lassan igen. – Kortyoltam egy kis vizet, hogy megnyugodjak, aztán talpra álltam. – Újabb nyolc óra?

– Az lenne a jó.

Bár úgy gondoltam, hogy kemény vagyok, szívós, mint bármely gyakorlott vadász, aznap azt hittem, belehalok. Minimális szüneteket tartottunk csak, mert a Korcsok ismerték a vérem szagát. Alagutakon át vadásztak ránk egyre nagyobb számban. Minden mozdulat akaraterő kérdése volt, egyik lábam tettem a másik után, végül már semmi másra nem tudtam gondolni.

A szívverésemmel egy ritmusban futottam. Minden lépéssel egyre nehezebbnek éreztem a testem. Az egyenetlen talajon nemegyszer megbotlottam. Fakó meg sem torpant. Nem tudtam, ez azt jelenti-e, hogy bízik az erőmben, vagy ha elesek, egyszerűen itthagya. Akárhogy is, nem tettem próbára. Ha neki megy, nekem is menni fog.

Végül aztán megálltunk; letudtuk a nyolc órát, pihenésre volt szükségünk. Fakó talált egy üres fém óvóhelyet; olyat, amilyenben a vakarcsra bukkantunk. Viszont ez nem borult fel. Egyszerűen csak állt magányosan a fémrúdjaiban.

Felváltva használtuk a rudak mentén található helyiséget, majd együttes erővel sikerült felfeszíteni az ajtót, és becsusszanni. Azonnal be is csapódott, hamis biztonságérzetet nyújtva. Azért ez is valami.

A Korcsok nem csapatban gondolkodtak. Ha egyikőjük nem bírja ki-nyitni az ajtót, más módot keresnek a bejutásra, az pedig zajjal jár.

Ebben a fémdobozban nemcsak székek, hanem padok is álltak a padlóhoz rögzítve. Átfésültem, hátha veszélyes elemre bukkanok, de pókhálón és poron kívül semmit nem láttam, ami árthatna nekünk. A karom hevesen lüktetett, a fájdalom a vállam felé mardosott, és ahogy ledobtam a zsákomat, összerándultam.

– Hadd nézzem meg! – Fakó mellém állt, és a sérülésekre utalt.

Leereszkedtem, és szaggatottan bólintottam.

– Csak tessék!

Letekerte a hevenyészett kötést. Nyújtogattam a nyakam, hogy én is lássam. Négy párhuzamos karomnyom éktelenkedett a vállamon, vérvörös volt és puffadt. Szitkozódtam, mert felismertem a fertőzés korai jeleit. Ha nem kezeljük a sebet, elveszíthetem a karom, aztán az életem. Otthon, az enklávében nem okozott volna gondot az ellátása. Idekint, hát... megborzongtam a félelemtől.

Fakó úgy tréfálkozott, mint a nem lett volna tisztában a veszéllyel:

– Íme az első harci sérülésed! Mit szólsz hozzá, új hús?

– Hogy fáj.

– Tudom. Nekem mázlim volt. Már az első őrjárat alkalmával vére-remet vették. Nem voltam elég gyors, és a Korcs nekem ugrott. – Felhú-úzta ruháját, hogy megmutassa a forradást a bordáinál.

– Ezt akkor szerezted, amikor az a fickó meghalt? – Nem épp helyénvaló kérdés, de jobb nem jutott eszembe.

Fakó a fejét rázta.

– Két társam volt. Az elsőt tiszteltem. *Sokat* tanultam attól a lány-tól. Végül felmentették a szolgálat alól. Öregkorában halt meg.

– Mikor?

– Egy éve.

– Aztán kaptál egy új húst. Aki nem volt olyan jó, mint Selyem állította.

– Valahogy úgy.

– Tehát már két éve vadászol. – Akkor durván két évvel lehet idősebb nálam. Ennyi idő alatt olyan terepgyakorlatot szerezhettek, ami egy életre elég.

– Ez körülbelül így igaz.

Hát, ha már ennyire közlékeny...

– Mennyi ideig tengódtél egyedül?

– Mármint településen kívül, vademberként?

Nem tudtam, mit ért ezen pontosan, de azt igen, hogy civilizált viselkedésre kellett őt szoktatnunk.

– Aha.

– Úgy négy évig, emlékeim szerint. – Másokhoz hasonlóan ezt nehezen hittem el, főleg most, miután láttam, milyen az élet idekint. Ki akartam deríteni, mi a titka, hogy növeljem a túlélési esélyeimet.

De ő elfordult, így adta tudtomra, hogy vége a beszélgetésnek. Beletúrt a zsákjába, és elővett egy kis dobozt. A másikkal ellentétben, amelyik kis híján bajba sodort minket a szavak őrénel, ennek kopottas ezüstszíne volt. Levette a tetejét, mire erős illat csapott meg; nem kellemetlen, sokkal inkább... orvosságzagú. Miután belenyúlt az ujjai-val, rákente a sebemre: piszkosul csípett.

– Mi ez? – úgy tűnt, erről a témáról nyugodtan lehet beszélgetni.

– Gyógykenőcs, amit az egyik építő készített nekem. Sebtisztításra tökéletes. De fogalmam sincs, mi lehet benne – mosolygott rám.

– Alighanem gomba.

Ez meglepő. Nem az, hogy akadt sebtisztító krémje, amelyet talán gombából csináltak, hanem hogy létezett egy építő, aki annyira kedvelte, hogy külön dolgozott miatta.

– Ki az?

– Egy Lobogó nevű lány.

Tudtam, ki ő. Gyűszű mesélt róla a névadóm előtt. Régen, amikor Kő és Gyűszű már továbbállt, én meg még a vakarcsszálláson éltem, féltékeny voltam, mert Gyűszű nagyon kedvelte a lányt. *Lobogó megmutatta, hogyan kell bőrszakot készíteni* – lelkendezett a társalgóban. Én meg forgattam a szemem, hogy nagy ügy, ki akar ilyen béna zsákot csinálni? Én *vadásznő* leszek, mondogattam magamban éjjelente, amikor visszavánszorogtam a vakarcsszállásra, miközben Kő és Gyűszű a saját lakrésze felé indult.

– Ha megkérem, nekem is csinál majd? – miután a csípés abbamaradt, javult a közérzetem. Éreztem, ahogy megtisztítja és összehúzza a bőrt. Akkor már inkább sebtisztító, mint a szivárgó seb.

– Szerintem biztosan. Majd bemutatlak neki. – A melegség a hangjában azt jelezte, hogy a többiekkel ellentétben Lobogót kedvelte.

Összeráncoltam a homlokom. Először Gyűszű, most meg Fakó. Meg kell ismernem a lányt, már csak azért is, hogy megtudjam, mi olyan nagyszerű benne. És hogy kérjek tőle kenőcsöt. Nem viccből fogadtam meg, hogy nem szerzek több sérülést. Már ha túléljük.

Újabb darabot vágtam a ruhámból. Amikor odanyújtottam a szöveget, ujjaink találkoztak, ahogy betekerte a vállam, az érintése gyengéd volt. Pár tincsem kibomlott a szalagból, Fakó pedig elhajtotta őket, nehogy becsípődjenek az épp készülő csomóba. Az a furcsa érzés fogott el, hogy *azon nyomban* el kellene húzódnom a közeléből; de ő megtette helyettem. Miközben elrakta a gyógykenőcsöt, csak bámultam, mintha hiányzott volna belőlem a szándék és az akarat, hogy arrébb menjek.

Azon a ponton már szinte az evéshez is fáradt voltam. Mentem lefeküdni, ám rám szólt:

– Szó sem lehet róla, új hús! Egyél! Igyál! Szükséged lesz az erődre, mert én nem foglak cipelni.

– Nem is kértem – motyogtam.

Miközben korholtam magam, amiért kis híján ilyen alaphibát véttem, elővettem az ellátmányt. Gépiesen estem neki. Fakó valamivel nagyobb lelkesedéssel evett, persze ő régebb óta járőrözik nálam. Az elméleti kiképzés nem ér fel a gyakorlati tapasztalattal. Erősebb leszek! Muszáj!

– Mindkettőnkre ráfér az alvás – mondtam. – Úgyis meghalljuk őket, ha ránk találnak, mert zajongás nélkül nem jutnak be ide.

– Egyetértek. És ha most nem alusszuk végig az éjszakát, annak meglesz a büjtje.

A reflex, a gyorsaság és az állóképesség fogja kárát látni. A többibe nem is akartam belegondolni.

– Még egy napi futással elérjük a célt?

– Elvileg.

– És akkor mit fogunk tenni?

Vállat vont.

– Majd kiderül, ha felmértük a helyzetet.

Fakó egy pillanattal később másodsorra is elkezdett kotorászni a zsákjában, és elővett egy ezüstsínű kockát. Felpöccintette a tetejét, hozzádörzsölte a hüvelykujját az oldalához, mire egy apró láng villant elő. Hátraevickéltem.

– Mit művelsz?

– Emlékezem.

– Mire?

– A régmúltra.

Kezdett fogatkozni a türelmem, de semmit sem akartam erőszakkal kihúzni belőle.

– Mi ez?

– Egy öngyújtó. – Most először árult el valamit önként. – Apámé volt. Akárcsak az óra.

Épp a takarómat ráncigáltam elő a zsákból, de megálltam.

– Te emlékszel rá?

– Aha.

Ez megrázott. Az enklávében nemigen tudtunk, kik nemzettek minket. A legtöbb meghalt, mire mi felnőttünk, és emlékezhettünk volna az arcukra, de ez nem is számított. Minden nemző gondoskodott rólunk, amíg vakarcsoktatás-kötelesek nem lettünk.

– Fakó – kezdtem.

– Nem ez a nevem. – Dühösnek tűnt, de nem rám.

– Most már az. Lehet, hogy korábban valaki máshogy nevezett el, de ezt *kiérde-medted*. Ettől lesz igaz. – Lényem minden részével szentül hittem ebben.

Sóhaj hagyta el az ajkait.

– Egen. Gondolom. Mít akartál kérdezni?

– Honnan származol igazából?

Arra számítottam, hogy megnevezi majd az egyik távoli települést. A legtöbben úgy hitték, eltévedt, és valamiképp sikerült egyedül életben maradnia az alagútban, amíg az őrzőjüket rá nem találta. *Meglepett*, amikor azt válaszolta:

– A Felszínről.

– Jó – morogtam. – Hazudj csak. Nem érdekel.

Senki nem élt odafenn. Nem nőtt ott semmi. Víz zuhogott alá az égből, és mindent letarolt. Mindannyian hallottuk a meséket a szavak őrétről. Undorral magamra húztam a pokrócot a padon, amely párhuzamosan futott a külső fallal. Itt nem látják meg a Korcsok kívülről. Lehet, hogy a szagunkat megérik a jármű körül, de látni nem fognak,

és általában nem túlzottan éles eszűek. Tüntetően levegőnek néztem Fakót, amíg el nem aludtam.

Ezúttal a feledés nem hozott rossz álmokat. Ott jártam, ahol minden sötét és csendes, és ott is maradtam, amíg magamtól fel nem ébredtem. Úgy tűnt, Fakó még alszik, ahogy kisöpörtem a hajam a szememből. Kibomlott a lófarak, amelyet praktikus okokból viseltem.

Egyből leálltam, amint halk hangja a fülembé jutott.

– Ne mozdulj!

– Miért? – suttogtam.

Aztán már meg se kellett várnom a választ. A kinti mocorgás mindent elárult. Korcsok portyáztak a jármű körül; a mozgásból nem tudtam megállapítani a számukat, viszont gyanították, hogy itt vagyunk. Érezték a szagunkat.

Megugrottam, ahogy az egyik az üvegnek csapódott, és próbált belenni az árnyékok közé. Összehúztam magam. Újabb csattanás – egy Korcs a tetőre mászott. *Hányan vannak?* Fel kellett mérnem az esélyeket, ha netán addig dörömbölnek, amíg üvegszilánk hever majd mindenfelé.

Esetleg ha síri csendben maradunk, elmennek.

Végtelennek tűnő pillanatok teltek, miközben ők odakint vicsorogtak, morogtak és csaholtak. Nem engedtem a nyomásnak, és nem takartam el a szemem, mint egy kisvakarcs, hátha eltűnnek a csúnya szörnyek. Ellenben füleltem, és igyekeztem információt gyűjteni. A zajok és a mozgás alapján úgy tizenöten lehettek odakint. Esetleg többen.

Mi meg csapdába estünk.